Arbejdet

10 Øre — Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse — 10 Øre

No. 9. | Fredag d. 4. Marts 1938 | 3. Aarg.

Danmark for Kapitalisterne

Danmark for Folket. Det var jo den Parole, paa hvilken Stauning vandt en af sine straalende Sejre.

Hvormeget af Danmark er der nu egentlig tilbagegivet »Folket« under Staunings Regeringstid?

Interesserede socialdemokratiske Læsere er blevet belært om det ved at læse »Soc.-Dem.« i sidste Uge, hvor Bladet har bragt nogle store Artikler netop om dette Spørgsmaal. Men det fremgaar af dem, at saafremt Folket ikke er indskrænket til kun at omfatte Storbankernes og de store Aktieselskabers Aktionærer, saa ejer Folket praktisk talt intet. Knapt bliver der levnet det nødtørftigste til det daglige Udkomme.

Det vil fremgaa af følgende Oplysninger, som »Soc.-Dem.« bringer: 11 Aktieselskaber indenfor Jernindustrien, hvis samlede Aktiekapital for 4 Aar siden var 45 Millioner Kroner, har i de sidste tre Aar til Reserver henlagt 43 Mill. Kr. og hvert Aar afskrevet 3—4 Mill. Kr., foruden er der i Dividende udbetalt 8—10 Mill. Kr. til Aktionærerne.

Det vil altsaa med andre Ord sige, at en Aktiekapital paa 43 Mill. Kr. har været i Stand til paa tre Aar at give en Gevinst paa ca. 65 Mill. Kr. Saa er der endda endnu nogle Arbejdere, der gaar og tror, at de ikke bliver udbyttet, og synes, at det er Synd for Kapitalisterne.

Men selv med denne enorme Profit er det ikke gjort. Seks Banker, der ogsaa skal have Fortjenester fra Arbejdernes Slid ude paa Fabriker og Værksteder — i Banklokalerne produceres der jo ingen Værdier — har i Løbet af sidste Aar paa en Aktiekapital paa 180 Mill. Kr. tjent 30 Mill. Kr. og har kunnet forhøje deres Dividende Udbetalinger fra 10 til 15 pCt.

Enten maa det hedde: Danmark for Kapitalisterne eller ogsaa: Danmark for Fjolserne — for Danmark for Folket, det er den største Løgn.

Hvordan kan det egentlig være, at »Soc.-Dem.« — Arbejdernes Blad — kan offentliggøre den Slags Oplysninger, uden at der fra Arbejdernes Side rejser sig et Skrig af Harme over Socialdemokratiets Politik, der muliggør den Slags Tilstande. Ingen dansk Kapitalist har — bortset fra Krigsaarenes mest forrykte Periode — haft saa gode Udbyttemuligheder som i den Tid, Stauning har regeret.

Netop i disse Dage snakkes der Overenskomster, og der trækkes Tov om 2-Øren, mens Kravet om Arbejdstidsforkortelse helt er frafaldet, fordi de socialdemokratiske Ministre har erklæret, at dette kan Erhvervslivet ikke bære. De her givne Oplysninger fortæller dog mere end klart, at Erhvervslivet er i Stand til at bære baade en klækkelig Lønforhøjelse og en Arbejdstidsforkortelse, uden at Aktionærerne af den Grund behøver at søge Socialkontorerne.

Spredningen af disse mange Millionprofitter som Købekraft blandt Arbejderne vilde skabe mere Arbejde og fremfor alt mere Lykke blandt Menneskene.

Stalin lider af Forfølgelsesvanvid

Stalins Forfølgelsesvanvid har givet sig nye uhyggelige Udslag: Der skal indledes en ny Kætterproces mod de tiloversblevne af de gamle Bolchevikker, der sammen med Lenin førte Bolchevikrevolutionen til Sejr i 1917.

Har Anklagematerialet været løst og lidet troværdigt ved de tidligere Kætterprocesser i Moskva, kan man ikke finde nogen anden fornuftig Karakteristik af den, der nu indledes, end at det Grundlag, den rejses paa, maa være udfundet af en sindssyg Hjerne, hvad enten denne nu tilhører Stalin eller den nye G.P.U. Chef Jezov.

Tænke sig til, at man paastaar, at Trotzki i 1918, medens han kæmpede i Borgerkrigen, reorganiserede den røde Hær og Jernbanevæsenet, allerede da var betalt Agent og Spion for en udenlandsk Magt. Det er saa sindssygt, at man ikke forstaar noget Lands ansvarlig Myndighed kan lægge Navn til en saadan Anklage. Ligesaa utrolige er Beskyldningerne mod Lægerne for Giftmord. Man skulde tro, at Beretningerne derom var taget ud af en trediklasses Kriminalromal.

Trods alle de idealogiske Uoverensstemmelser kan man dog ikke lade være at have Medfølelse med den tragiske Skæbne, der er bleven de Revolutionære til Del, der skarede sig om Lenin.

Ogsaa en Art Medfølelse maa vi have med de Kommunister, der nu ude i Europas Lande som Moskvas betalte Agenter, skal gentage Moskvas Smædeord og deltage i Skriget efter deres gamle Kammeraters og Partifællers Blod, som de, da de stod paa Magtens Tinde ikke vidste rosende Ord nok om. Andre vil maaske mene, at Foragt var bedre. Jeg mener nu, at man bør have Medfølelse med Folk, der er sunket saa lavt. Der er jo intet, der er saa tragisk, som menneskelig Usselhed.

Camorera forsøger nye Provokationer i Barcelona

Som bekendt er alle Biografer, Teatre og Koncerthuse i Barcelona socialiseret under C. N. T.s Kontrol. Alle Skuespillere, Musikere, Regisører, Dramaforfattere samt Personalet paa Biografer og Teatre er organiseret i »Colectivizacion de Espectaculos Publicos«, som er tilsluttet C. N. T. og som fører Kontrol over de nævnte Virksomheder.

I den katalanske Regering sidder imidlertid en Kommunist, Camorera, som Minister for Næringslivet. Kommunisternes væsentlige Virksomhed i Spanien de sidste 10 Maaneder har som bekendt bestaaet i at ødelægge Socialiseringen og bringe hele Landet og hele Næringslivet tilbage til de tidligere Udbyttere eller ind under et Statsdiktatur.

Uden at raadføre sig med de andre Ministre havde Camorera lagt Kupplaner mod Teaterkollektiverne. Han placerede sine betroede Mænd i Kontorerne, mobiliserede en kraftig Politistyrke til at beskytte dem samt besatte alle Teatre, Biografer og Cabaretlokaler med Politi. Diktatoren tænkte at arrangere noget lignende som i Maj 1937.

Men det mislykkedes for Kupmageren. Hele Personalet i alle Teatre og Biografer nedlagde Arbejdet. Camoreras Politilakajer arresterede paa Ministerens Ordre Syndikatets Bestyrelsesmedlemmer.

Regeringen maatte imidlertid gribe ind med Forhandlinger, som førte til en Overenskomst om Løsladelse af de arresterede Kammerater, Fjernelse af Politilakajerne samt fuld Garanti for Personalets og Organisationens Interesser.

C. N. T. beviste gennem denne Konflikt, at den staar som ubestikkelig Vagt omkring Arbejdernes Interesser, medens den kommunistiske Minister atter en Gang afslørede sig som en reaktionær Politiker, der ikke veg tilbage for at misbruge Regeringsmagten for visse skumle Interesser.

Stærk politisk Røre i Italien

Chamberlain skal som den internationale Kapitalismes Redskab redde Mussolini ud af Vanskelighederne

Mussolini har i Øjeblikket store indre Vanskeligheder at kæmpe med i Italien. Der hersker et stærk politisk Røre, som de fascistiske Magthavere forsøger at bekæmpe med Udvidelser af Koncentrationslejrene, der til Trods derfor er overfyldte. De politiske Processers Antal stiger og de omgives med Hemmelighed og føres for lukkede Døre. Alle Paarørende af saaledes mistænkte eller domfældte politiske Opponenter underkastes Forfølgelser paa mange Maader, fængsles, torteres eller gøres brødløse.

Mussolini har som bekendt oprettet en hemmelig Politi- og Spionageorganisation O.V.R.A. i Lighed med den tyske »Gestapo« og den russiske »G.P.U.« Et Bevis paa de oppositionelle Bevægelsers Styrke er, at O.V.R.A. ikke mere anses for en paalidelig Organisation til Ødelæggelse og Udryddelse af de oppositonelle politiske Bevægelser, idet disse har formaaet at organisere og opretholde en hemmelig Informationstjeneste inden for O.V.R.A., der er velunderrettet om dennes Agenter og Spioner. Den fascistiske Regering har derfor indrettet en Specialafdeling inden for det hemmelige Politi, som er givet frie Hænder til at benytte ethvert Middel til at udrydde og uskadeliggøre de oppositionelle politiske Bevægelser. Denne Specialafdeling har saaledes oprettet Terroristgrupper, som sættes ind i Aktioner paa de Steder, hvor Oppositionen anses bedst forankret.

Arbejderne saboterer Rustningerne mod Spanien.

Arbejderoppositionen synes at være kraftigst i de norditalienske Industridistrikter samt i Bondedistriktet i Syditalien og paa Sicilien. Fascistregeringen har Mistanke om, at der findes bevæbnede Oppositionsgrupper og der udløses en streng Kontrol med Ammunitions- og Vaabenfabrikernes Arbejdere. Dette gælder ogsaa de Arbejdere, der er beskæftiget med Sprængningsarbejder.

Arbejdernes antifascistiske Aktivitet giver sig ogsaa Udtryk i Sabotage indenfor Rustningsindustrien, specielt i de Virksomheder, der leverer Vaaben og Ammunition til Fascisterne i Spanien. Ved Bredaværkerne i Milano, hvor der fabrikeres Flyvemaskiner, viste det sig fornylig, at 40 Flyvemaskiner, der skulde leveres til Franco, var ubrugelige. 600 Arbejdere fra Fabrikken blev arresteret, men det lykkedes ikke Politiet under Forhørene at afpresse Arbejderne Oplysninger om, hvem de virkelige skyldige var.

Eksplosionerne ved Ammunitionsfabrikken i Segné betragtes som Sabotage. Fascistmyndighederne hem-

(Fortsættes Side 3).

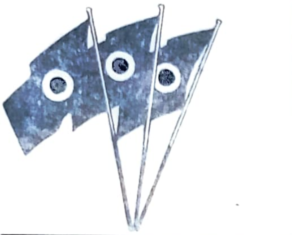

Syndikalistisk Ungdom

En interesant Aften

Onsdag d. 2. Marts havde saa **Syndikalistisk Ungdoms Forbund** sin første Spørgstime hos J. H. Leunbach. Efter en ganske kort Gennemgang af nogle anatomiske Tavler gik man over til Spørgsmaalene.

Ganske hurtigt og smertefrit gled de stive Spørgsmaal over i en interessant Diskussion. Spørgsmaal og Svar krydsede hinanden. Diskussionen drejede langsomt over rent anatomiske Problemer til de sociale Spørgsmaal, og Diskussionen blev om muligt endnu mere interessant. Eksempler, personlige eller fortalte, krydrede Diskussionen og virkede naturligvis belærende og belysende.

Naturligvis viste der sig mange Misforstaaelser og Leunbach gjorde et mægtigt Arbejde med at lede os andre paa ret Spor.

Synd var det kun, at vi var saa faa, hvorfor var du der for Resten ikke? Generede du dig? Det er der absolut ingen Grund til. Alt foregik let og utvungent. Vi venter dig næste Gang. Du har meget at lære paa det seksuelle Omraade, og vi giver dig en Chance til ganske gratis at skaffe dig reel Oplysning.

Svar Pastor Menzinger:

Ud af Folkekirken

Fru Ellen Hørup har skrevet et Par gode Kroniker i Politiken d. 15. og 16. Februar, hvor hun sagligt som altid, ogsaa redegør for den spanske Katolicismes forfærdende Forbrydelser mod det spanske Folk gennem Aarhundreder.

Dette har foranlediget den katolske Præst A. Menzingen til i et Svar d. 27. Februar i samme Blad at gentage Nationaltidendes og Kristelig Dagblads Røverhistorier om »de Rødes« Mord og Plyndringer. Hermed en lille Prøve paa denne Mands kristelige Sindelag:

»Vi indrømmer, at Franco er en haard Hals; men han er dog Soldat og kæmper for et Ideal. Hvad er hans Myrderier i Ildlinien mod de mindst 5000, sandsynligvis 13 500 Præster og de Ordensbrødre og Nonner, hvis Tal overhovedet ikke er gjort op endnu, som blev myrdet uden for Kampzonen, til efter sadistisk Tortur.« Og han slutter:

»Sandheden om den spanske Borgerkrig er den, at den er en Religions- og en Kulturkrig. Det er Fædrelandets Redning fra bolchevikisk Gudløshed og Barbari, Nationalisterne kæmper for. Hvad var der blevet af Spanien, dersom Ødelæggelsens Bølge ikke var blevet standset af den nationale Rejsning? Vi har jo faaet en lille Mundsmag af den spanske Kommunismes Mentalitet herhjemme, ved at stifte Bekendtskab med de smaa Kulturbøller af Baskerbørn paa Andreaskollegiet«.

Ovenstaaende Citater er betegnende for baade den officielle Katolicisme og ogsaa den officielle lutherske Kristendom. De dækker ganske nøje mindst de 90 pCt. af de aktive, religiøses Stilling til det spanske Drama.

Franco og hans muhamedanske Marokanere og hans irreligiøse Tyskere og italienske Fascister er Kristendommens og Civilisationens Forsvarere. De spanske Arbejdere er simpelthen bare bolchevikiske Barbarer!

Naar du ret har fattet det forbryderiske i disse hellige Løgneres spanske Program, tag saa Konsekvensen, bryd med de kristne Fascistagenter, **udmeld dig af Folkekirken** eller det religiøse Samfund, du endnu af gammel Slendrian staar i. Henvend dig til din Sognepræst, faa en Udmeldelsesblanket til Folkekirken, udfyld den og aflever den, og du har praktisk vist din Solidaritet med dine spanske Kammerater.

Hørt og set

Sovjetstaten har tildelt sine tro antitrotskistiske Sønner af første og anden Rangklasse en hel Del pæne, nypudsede forchromede og forgyldte Ordner. Om det er i Anledning af Fastelavnen, maa man selv om, men det viser i hvert Fald, siger min Ven Stalinisten, at man gradvis afvikler Klassemodsætningerne.

Der er »Orden« i Tingene, og selv en gemen tredieklasses Morakker kan risikere at faa tildelt et Baand eller en Stjerne. Dette var før forbeholdt de højere Lag. Nu er det blevet et Folkeprivilegium at gaa med Lenin og Stalin i Knaphullet.

De gamle Strofer:
Ordener hænger man paa Idioter,
Stjerner og Baand man kun Adelen gi'r —
gælder ikke mere. Nu hænger man dem osse paa Stalinister — — uden derfor at forbigaa Idiotrene.

Han holdt med Regeringen,
fik sig en Orden,
og Isen var brudt —
saa sa' han sin Mening,
begyndte at tænke . . .
og saa blev han skudt!

★

Statens Politi driver for Tiden Klapjagt paa de unge Mænd, der trodser Statens Forbud mod at tage til Spanien og kæmpe mod Franco-Fascismen. Vi omtalte sidste Uge, hvorledes en frivillig ved sin Hjemkomst fra Spanien blev idømt 30 Dages Hæfte efter den af Rigsdagen vedtagne »Neutralitets«-Lov. Ifølge Dagbladene er nu atter en ung Mand dømt efter samme Lov.

Svend Gjøg blev anholdt af Esbjerg-Politiet og blev af Kriminalretten idømt 20 Dages Hæfte med Fradrag af 3 Dages Varetægtsfængsel. Desuden skal han betale Sagens Omkostninger. Et Beløb paa 61 Kr., som han havde paa sig, blev konfiskeret (stjaalet).

Intet viser mere tydeligt end denne Lov, hvorledes Staten søger at baste og binde den enkelte, hindre hans Bevægelsesfrihed og stavnsbinde ham nationalt.

I saakaldte demokratiske Lande er Befolkningen bundet af tusinde Lænker og Baand, der forhindrer den frie, uhæmmede, naturlige Livsudfoldelse. Staten betragter den enkelte som sin nationale Ejendom, som den kan benytte, bruge og misbruge efter sit Forgodtbefindende.

Skal du slaas for en Sag, skal det i hvert Fald ikke være din egen Sag. Skal du slagtes, skal **v i** nok bestemme, hvem der skal være Slagtere. Vi — Staten — skal nok tegne **d i n** Livsbane, **d u** fødes for vor Skyld, og du skal saftsusemig ogsaa krepere for vor Skyld!

Saadan taler de, saadan mener de, og saadan handler de. Og saa tror disse naive stats-politiske Marionetter, at de oveni Købet kan bilde **m i g** ind, at **j e g** lever i et frit demokratisk Samfund. **J e g**, der er bundet paa Hænder og Fødder, jeg, der ikke engang er saa fri som det laveststaaende Dyr — jeg, Mennesket, Slaven — dette fornedrede, fladbundede Cellebundt med Padde- og Pandekagetilbøjeligheder — er jeg fri? Næh, gu er jeg ej, kære Stauning, Christmas, Munch, Axel og samtlige Hof-Demokrater, der er med til at indskrænke min i Forvejen mikroskopiske Frihed — **j e g e r i k k e f r i !** Staten er Garantien for Ufrihed, og de politiske Partiers Statstjenestemænd sidder og tynger paa mine Skuldre. Staunings Skæg skygger for mine Øjne, og lille Axel hænger mig om Halsen, saa jeg er ved at kvæles, mens han hvisker nylærte demokratiske Sentenser i mit Øre.

Man skal være taalmodig, hvis man skal staa med samtlige frihedsforkyndende Parlamentsmedlemmer paa Nakken, og spejde efter den paastaaede Frihed, og man skal have gode Rygstykker.

Og saa, naar man er paa Socialhjælp, er der jo ikke noget at sige til, at man bliver træt og smider hele det tyngende, sammenspiste Lag af »Demokrater« og »Arbejderrepræsentanter« væk med Ordene: **J e g** klarer mig nok uden dem! Og saa slaar Socialhjælpen bedre til!

HVORFOR SAADAN ET HASTVÆRK

Igen en Aıbejder dødelig kvæstet hos B. & W.

Man erindrer endnu, hvilken Opsigt det vakte, da Rigger Mundelin hos B. & W. reddede en Kammerat fra den sikre Død ved at gribe ham i et dødbringende Fald ned i Lasten. Bladene strømmede over af Hyldestartikler til Helten, der blev holdt store Fester med Uddeling af Belønninger, og Værftets Direktør holdt Tale, efter hvilken udenforstaaende maatte faa det Indtryk, at Ulykker paa denne Virksomhed var sjældne, og at der fra Ledelsens Side gjordes alt for at forhindre dem.

Det vilde være godt, om Pressen vilde stille den samme Plads til Raadighed, naar det drejer sig om de Ulykker, hvor ingen Redningsmand er saa heldig at være til Stede, men hvor Resultatet bliver enten Død eller Lemlæstelse, saa kunde der maaske være Mulighed for, at der kunde blive skredet ind med effektive Beskyttelses-Foranstaltninger, saa at Ulykker paa denne Ødelæggelsesanstalt af Arbejdernes Liv og Førlighed, som B. og W. er, kunde forhindres, men om disse snart daglige Ulykker ofrer Bladene kun nogle faa Petitlinier.

For et Par Uger siden bragte Bladene i saadanne knappe Omtaler Meddelelse om en Arbejder, der var blevet grebet af en Aksel og hvirvlet rundt, hvorved han var blevet fuldkommen slaaet i Stykker til Ukendelighed, før hans Arbejdskammerater kunde faa Maskinen standset. Bladene bragte den »beroligende« Meddelelse, at Fabrikstilsynet, efter at Ulykken var sket, havde besigtiget Maskinen og havde beordret, at den skulde forsynes med Beskyttelsesanordninger, saa at en saadan Ulykke for Fremtiden vilde være en Umulighed.

Dermed var den offentlige Samvittighed beroliget. Men hvorfor skulde der ventes med disse Sikringer, til en Arbejder var slaaet ihjel. Det maa dog være Fabrikstilsynets Opgave at forlange saadanne Sikringer paamonteret Maskinerne, **f ø r** Ulykkerne sker. At Maskinen har været mangelfuldt beskyttet, fremgaar alene af den Omstændighed, at Fabriksinspektøren giver Ordre til, at den skal forsynes med Beskyttelse.

En Arbejder kvæstes dødeligt ved Styrt fra 15 Meters Højde.

Sidste Lørdag skete der paany en Ulykke, hvorved en Skibsværftarbejder blev dødeligt kvæstet. Efter Dagspressens Meddelelse om Ulykken fremgaar det, at han var beskæftiget i 15 Meters Højde med Anbringelse af Dæksbjælkerne. Siddende paa en af disse Bjælker var han beskæftiget med Oprømning af nogle Bolthuller, hvorved han fik Overbalance og styrtede ned gennem Bjælkerne paa Mellemdækket, i hvilke han et Øjeblik fik Tag med den ene Haand og blev hængende, men Taget glippede, og han styrtede ned i Lastens Bund, hvor han paadrog sig et Kraniebrud og andre Kvæstelser.

Alle Arbejdere, der har noget Kendskab til Arbejde i større Højder ved, hvor uforsvarligt det er at arbejde i 15 Meters Højde siddende paa en smal Jernbjælke og med Hænderne optaget af Værktøjet, uden at der foretages Afdækninger underneden eller andre Sikkerhedsforanstaltninger. I dette Tilfælde vilde en simpel Afdækning med Brædder eller Planker paa Mellemdækkets Bjælker sikkert have reddet den paagældende Arbejder. Det er uforstaaeligt, at Arbejderne ikke forlanger disse simple Sikkerhedsforanstaltninger anordnet, før de begynder paa deres farlige Arbejde.

Akkordjageriet en af Aarsagerne til de mange Ulykker.

»Soc.-Dem.« slutter sin korte Meddelelse om Ulykken: »— Paa Arbejdspladsen forklarer hans Kammerater om Ulykken ganske kort:

— Akkordarbejdets forcerede Tempo gør det af med Sikkerheden.«

Man maa nok spørge, hvorfor Arbejderne har saa forfærdelig et Hastværk paa Arbejdspladserne. Hvad er det, de jager efter? Døden indhenter dem vel tids nok, saa de ikke selv behøver at gaa den i Møde eller kalde paa den.

Arbejdet bliver ogsaa nok færdigt, uden at de behøver at sætte Hensynet til deres personlige Sikkerhed paa Spil. Udenfor Portene gaar der 150,000 Par ledige Hænder, der hellere end gerne vil have noget at bestille. Hvorfor saa jage sig fra Sans og Samling lige ind i Døden.

Sikkerhed først er et godt Motto for Arbejdere, der er beskæftiget ved farefuldt Arbejde. Det skulde Arbejderne hos B. og W. gøre til deres. Og saa kræve en Løn for deres Arbejde, saa de har Tid til at foretage de fornødne Sikkerhedsforanstaltninger. B. og W. har Raad til at betale. Iflg. Firmaets egen Regnskabsopgørelse havde det et Overskud sidste Aar paa over 4 Mill. Kroner. Det er Penge, der er tjent af Arbejderne. Lad Firmaet bruge nogle af dem til at sørge for Sikkerhedsforanstaltninger og til at forbedre Akkorderne økonomisk for Arbejderne.

Krybet

Man fødes ind i verden
af forældre
— der siden lider for
hvad di har gjort —
mens moderskabs-profeter
applauderer
og brøler det er samfundspligt
og stort.

Man staar paa en kaotisk
plet i rummet,
og veren raaber:
sejl din egen sø,
slaa ned for føde
dræb og skænd din næste
— i alles kamp mod alle —
eller dø!

Vort liv er dagens kolde
kamp om aadsler,
vor aand er
en mekanisk grammofon,
vor elskov er et snøft
i blodets rædsler,
i krig, kultur-sadismens
erupsjon.

Vi tramper under voldets
gule faner
mod verdensmiddelald'rens
sorte dyb —
vi bræger: v o l d!
fra snæversynets baase —
er ikke men'sker,
bare men'skekryb!

Og krybet kravler blindt
mod egne galger
og logrer under statens
bøddelhaand —
mens daarer kopierer
statens væsen
og maler over stræbet:
b l o d e r a a n d!.

halfdan.

Naar Fædrelandet er i Fare —

Under Debatten i det franske Deputeretkammerat om den udenrigske Situation udtalte Udenrigsminister Delbos bl. a. — »Naar Fædrelandet er i Fare, er der kun et eneste Parti: — Frankrig.«

Naar man læser denne Udtalelse, mindes man uvilkaarlig Kejser Wilhelms berømte: »Jeg kender kun Tyskere«.

Mere Forskel er der altsaa ikke paa Folkefrontens Frankrig og det kejserlige Tyskland, end de kan bruge samme Slagord. Hvorledes skal Resultaterne saa kunde blive forskellige.

En eneste Dag

Man staar op en Morgen — Regn eller Sol — man staar op! Og gaar paa Arbejdet. Paa Fabriken, Kontoret — i Forretningen og ude paa Landet, hvor et eller andet venter og kalder paa én. Eller man arbejder maaske et helt andet Sted, under Jorden eller dybt inde i et Bjerg, hvor man ikke ser Sol, Regn og Himmel (hvor mange ser forresten det, naar de arbejder?), men hvor man mærker Klodens knugende Ensomhed.

Eller man staar bare op og gaar til Kontrol, som man plejer. Eller man blev fyret i Gaar og begynder Kontrollen i Dag — det sker jo! Og naar man har gjort det — en af Delene — saa begynder Dagen. Nogle staar ved store Maskiner, som de er dus med eller bange for. De gør nogle nervøse Standardgreb, tar noget ud, skubber noget ind, faar noget og giver noget. De er beskidte i Ansigtet og paa Tøjet og ser ikke ud til at more sig. Andre sidder i blanke Jakker og noterer, skriver, regner og rejser sig en Gang imellem op, bukker stiligt og mumler: Javel, Hr. Direktør.

Og nogle gaar til Kontrol, faar et Stempel, gaar hjem igen eller trasker omkring paa Gaderne, eller gaar paa Landevejen og drikker Kaffe et eller andet lunt Sted — hvis det er koldt.

Og saa er der desuden dem, der staar lidt senere op, fordi de ikke har noget at staa op for, eller fordi de har Raad til at blive liggende. Men dem ved jeg ikke, hvad de laver, kan maaske tænke mig til det, eller læse om det i »Søndags B. T.«, men jeg gider ikke — de er for mig abstrakte og udflydende Væsner. Maaske er de dog nærmere som Vandmænd i Fjorden en varm Sommerdag — man føler Lede ved dem, væmmes og faar Kuldegysninger, naar man rører ved dem. Og de er ellers saa pæne, naar de driver dovent med Strømmen — men ellers er det meste Vand og Slim.

Naa — men Dagen begynder, og det levende evigt flydende pulserende Liv slynger sine Akkorder mod Himlen. Graa eller Solskin — det samme sker! Millioner af smaa Menneskemyrer tumler med Moder-Jord, kæmmer hende, piner og plager og tilbeder og elsker hende. Og hun smiler af de smaa Døgnfluers viltre Kærlighed og græder tunge Taarer over deres grænseløse, ufattelige Taabelighed.

Livet duver over Lande og skyller over Grænser, synger og sørger og slaar heltemodigt fra sig, naar Grupper og Enkeltpersoner prøver at spærre det inde bag dogmatiske Teoriers kinesiske Mur. — —

I Amerika har Mr. James Parker staaet paa et Ben og spist Spinat præcis i tre Uger. I England drøfter man Situationen i Østrig og vedtager en Resolution. Uro i Tjekoslovakiet. Bombardement af Madrid. Ny Verdensrekord af Ragnhild Hveger. Hitler holder sin store Tale, mens Verden lytter i Spænding. England roser Danmarks sociale Lovgivning. Arbejder hængt sig i Horsens. Enighedens Mælk hele Byens Mælk.

Og man arbejder ved sin Maskine, læser i Bøger, skriver, tænker og pløjer andres Jord . . . Eller man gaar hjem fra Kontrol en Dato rigere.

Og man siger: Maaske bliver der Krig i Morgen — Fru Hansen er død — I love you — Die Juden sind unser Unglück — Nu har Petersen's faaet nye Møbler i g e n, vi maa virkelig. . . .

Begivenhederne vælter ind over Verden. De snurrer i Rotationspresserne, klaprer fra Skrivemaskiner, sitrer i Menneskekroppe, hvisker fra kolde Korridorer og skælver ophidsende over hovedløse, kompakte Partimasser.

Og Dagene rasler afsted, bliver afløst af nye Dage og kommer igen — Datoer, Historie. Og om mange Aar vil man sige: Det var den Dag, det skete.

Og mange vil komme trætte hjem fra Arbejdet, de vil spise, drikke og gaa i Seng. Og mange vil ikke have følt Tidens bankende Puls, før de lægger sig til Ro — mens Pulsslagene dunker dem i Søvn.

Og en hel Del vil komme sultne og trætte hjem uden at have arbejdet, og de vil smide sig paa Sengen og ikke kunne sove. De har Dagens Uro i sig uden at have oplevet Dagen. — — —

Og næste Morgen vil mange Tusind smaa Kontormænd rive en Dato af Kalenderen, og der vil være en Dag mindre. Og man vil forundret opdage, at der kun er gaaet én Dag.

E n e n e s t e D a g ! !

H. W. R.

Samarbejde mellem CNT og UGT

Det Program, som den spanske, syndikalistiske Landsorganisations Sekretariat har fremlagt som Forslag til Alliance mellem C.N.T. og U.G.T. til Diskussion mellem Parterne er i sin fulde Ordlyd bleven offentliggjort i de fleste Aviser, og Kritiken er gennemgaaende velsindet. »Politica« fremhæver Programmet som velegnet til at danne Basis for Samarbejdets praktiske Udformning. »La Libertad« betegner Programmet som velgennemtænkt og dygtigt udformet og anbefaler det til Vedtagelse.

Den syndikalistiske Presse paaviser, at Programmet tager Sigte paa at bibeholde Fagbevægelsens demokratiske Karakter og frem for alt lette Organisationernes smidige Tilpasning til de nu herskende Forhold. C. N. T. har i nogle Tilfælde gjort store Eftergivelser for at kunnne befæste en almindelig Samvirken mellem Fagbevægelsens to Retninger, og det bør derfor ikke være svært at opnaa Enighed over hele Linien.

Flere kendte Repræsentanter for U.G.T. har udtalt sig for en øjeblikkelig Antagelse af Programmet.

Stærk politisk Røre i Italien

Fortsat fra Side 1.

meligholder de virkelige Aarsager og Antallet af dræbte.

For den almindelige Befolkning i Italien hersker der en stadig stærkere Nødstilstand, hvis øjeblikkelige Udslag er en stærk stigende Kriminalitet. I den italienske Presse vrimler det af kortfattede Meddelelser om Indbrud, Røveri og Mordbrandforsøg. Fabrikker og Privathuse hærges af Brandstiftere, og Pyromaner udfører formelig Terror i Monza, Rivarole, Verona, Vercelli og andre Steder, hvor Hundreder af Bygninger er lagt i Aske i Løbet af et Par Uger.

I Abessinien raser Krigen stadig. 200.000 Italienere engageret i de opblussende Kampe.

Men det er ikke alene indenfor Italiens egne Grænser, at Mussolini er trængt af Vanskeligheder. I Abessinien, som han jo har erklæret for overvunden og for en italiensk Provins, raser Krigen stadig. Fra Djibouti meddeles, at Kampene mellem de italienske Tropper og Abessinierne tiltager i Heftighed, og at Italienerne ikke vover at udstrække deres Ekspeditioner til de sydlige og vestlige Grænseomraader. I adskillige Provinser har der overhovedet aldrig vist sig en italiensk Soldat. Over Grænserne fra britisk Somaliland og Sudan foregaar en omfattende Indsmugling af Vaaben. Man beregner at over 200 000 italienske Soldater er indviklede i Kampene med Abessinierne.

Hvorledes Krigen i Abessinien hver Dag tærer paa Italiens økonomiske og finansielle Stilling kan man gøre sig en Forestilling om, naar man erfarer, hvilke enorme Mængder Mennesker og Materiel, den allerede har krævet. Iflg. en Oversigt, der udarbejdet paa Grundlag af Suezkanalselskabets Rapporter fremgaar det, at der fra Italien ialt er afsendt 665 Lastdampere med Tropper og Krigsmateriel til italienske Havne i Østafrika. Transporterne har omfattet 500 000 Soldater, 4 200 000 Granater, 845 Millioner Geværpatroner, 334 000 Tons Brændselsolie, 14 000 Maskingeværer, 1 800 Kanoner, 450 Tanks samt 44 Millioner Bomber og Haandgranater.

Til Trods for disse enorme Mængder af Soldater og Krigsmateriel raser Krigen dog stadig i Abessinien, og der maa daglig sørges for Tilførsler fra Italien, hvis ikke Hæren i Abessinien skal blive udsat for en Katastrofe.

Chamberlain er af den internationale Kapital udset til at blive Mussolinis Redningsmand.

Med disse Oplysninger som Baggrund: Den stærke politiske Gæring og Utilfredshed i Italien, den vanskelige, militære Situation i Abessinien, der samtidig virker nedbrydende paa hele Italiens Økonomi, kan man med Sikkerhed karakterisere den engelske Premierminister Chamberlains Indsats i de sidste Dage paa den verdenspolitiske Scene som et Forsøg

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 E
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København. Bemærk Garantien paa Etiketterne. Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 12—14.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
Urinprøver modtages til Konstatering af eventuelt Svangerskab. (Pris 6 Kr.)
J. H. LEUNBACH

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

Divaner, Lejlighedskøb
En Del Divaner sælges langt under Værdien
Værkstedet, Griffenfeldtsgade 26.

Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21.
København N.
Kontortid: Mandag, Tirsdag, Onsdag
fra 17 til 18.
Torsdag fra 17½ til 19½.
Fredag fra 17 til 19½.
Postgiro 236.32.

ARBEJDET

Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

paa at redde Mussolini ud af Vanskelighederne.

Chamberlain gav i det engelske Underhus som Grund for sin Handlemaade, at England risikerede Krig med Italien, hvis der ikke vistes det nogen Imødekommenhed. Ingen Paastand kan være mere fjern fra Virkeligheden. Det vilde for Mussolini være selv at lægge Strikken om sin egen Hals. Han har allerede slaaet større Brød op, end han selv kan bage. Krigene i Spanien og Abessinien har spændt Italiens Økonomi til Bristepunktet. Utilfredsheden baade blandt Befolkningen og Soldaterne har naaet det Punkt, at de ikke kan paalægges nye Byrder uden Risiko for, at Utilfredsheden slaar ud i lys Lue. Det mest sandsynlige vilde være, hvis Mussolini havde faaet Lov til at fortsætte den Vej, han havde begyndt, at Fascismens Dage, da havde været talte i Italien, Befolkningen vilde have rejst sig. Men hinsides Fascismen findes der ingen Muligheder for Kapitalisme. Socialismen maa blive den nye Grundvold, hvorpaa Folkene forsøger at opbygge deres Liv.

Den internationale Kapitalisme vil intet vide af Socialisme, der betyder dens egen Dødsdom. Derimod er den ligegyldig overfor hvilken politisk Styreform, der praktiseres, blot det sker paa Kapitalismens Grundlag. Undertiden støtter den det demokratiske Styre, undertiden det fascistiske, det afhænger af, hvilken Styreform, der til enhver Tid bedst tjener dens Interesser.

I Italien er det Fascismen, men dens Position er vaklende. Dens Røverkrige har udmarvet Landet og Befolkningen knurrer. Mussolini maa have Hjælp. Her er det, at Chamberlain som den internationale Kapitals Redskab kommer og tilbyder sig. Af Hensyn til Hoben maa Mussolini give visse formelle politiske Løfter. Til Gengæld faar han Rovet i Abessinien, som han endnu ikke er i Besiddelse af, godkendt. Franco bliver anerkendt som krigsførende, hvorefter den italienske Flaade kan blokere de spanske republikanske Havne. Derved vil den internationale Kapitalisme sikre de Kapitaler, den allerede har anbragt i Italien og Spanien. Men der bliver Anledning til nye Kapitalanbringelser med formodede Kæmpeprofiter.

Mussolini er paa Jagt efter Kapital og med England som Formidler er den internationale Kapital villig til at yde ham den. Den engelske Stat skal garantere, med andre Ord være Kautionist for Mussolini. Med en saadan Kapitaltransfusion kan Mussolini for en Tid igen bringe Balance i sit mishandlede Rige. Fascismen er reddet for en Tid og med den Kapitalismen.

Til dette er det, at Chamberlain er Redskab. Han er, ganske vist engelsk Premierminister, men han handler ikke paa det engelske Folks Vegne — ikke en Gang paa den specielle engelske Kapitals, men paa den internationale Kapitalismes Vegne, der har Kontorer og Centrer i London og derfra spreder sit Net over hele den civiliserede Verden. Han er Verdenskapitalismens lydige Redskab. Saa slet staar det til med den højt lovede engelske Parlamentarisme.

Syndikalisme, Føderalisme og Planøkonomi

Som Følge af, at den spanske syndikalistiske Landsorganisation C. N. T. er gaaet ind for Princippet om Planøkonomi, har den svenske kommunistiske Presse paany fastslaaet de syndikalistiske Ideers Sammenbrud. Med dette som Anledning undersøger Bengt Hedin Spørgsmaalet i »Arbetaren« i følgende Artikel, som vi mener ogsaa kan have Interesse for danske Læsere:

For Syndikalismen er det indlysende, at hver virkelig Socialisering maa indebære, at Producenterne afløser Kapitalisterne som Produktionens Ledere. Virkeliggørelsen af dette Princip maa praktisk forudsætte, at hver Virksomheds og Industris Arbejdere faar Ret til direkte Selvforvaltning. Virksomhedernes Ledere skal være valgte af Arbejderne, og de økonomiske Enheder bør have udstrakt Selvbestemmelsesret baade i teknisk og finansiel Henseende . . . .

Syndikalismen erklærer kategorisk, at Producenternes Selvforvaltning maa ske i hele Samfundets Interesse. Dermed har den ogsaa forudsat, at et socialistisk Samfund bør være bevidst reguleret i højere Grad end det kapitalistiske, i hvilket Bedriftslederne ved deres praktiske Afgørelser ikke behøver at tage mindste Hensyn til Helhedens Interesse. Men hvorledes skal denne Hensigt opnaas praktisk? Paa dette Spørgsmaal har alle Syndikalister ikke givet samme Svar. — Nogle har ment, at gensidige Informationer og frivillig Hensyntagen skulde være tilstrækkelig. Men skeptisk indstillede Syndikalister har derimod anset det for nødvendigt, at de socialiserede Bedrifter og Industrier paalægges visse bestemte økonomiske Forpligtelser, der rimeligvis vilde skifte alt efter den økonomiske Bærekraft. De Midler, der paa denne Maade frigøres, skal kunne anvendes for fælles samfundsmæssige Opgaver. I det store og hele er det jo det samme System, som bruges indenfor de syndikalistiske Organisationer. Underorganisationerne har Ret til at beslutte i deres egne Anliggender og om egne Aktioner, men maa samtidig paatage sig visse organisatoriske og økonomiske Forpligtelser overfor Hovedorganisationen. Parallellen er aabenbar. Et saadant System, som paa en Gang garanterer Gruppernes Selvstyre indenfor klart bestemte Rammer og som sørger for Helhedens fælles Interesser, kan kaldes føderalistisk.

Planøkonomi i snævrere Mening er imidlertid noget andet. Den kan forenes med en vis Grad af »industrielt Demokrati«, men vanskeligt med nogen effektiv Føderalisme. Det ligger i Planøkonomiens egen Defination, at en central Instans maa bestemme, hvad der skal produceres, hvilke Priser og hvilken Løn der skal gælde osv. En saadan Ordning udelukker ikke, at de forskellige Bedrifter ledes af Arbejdernes frit valgte Tillidsmænd. Dette er ikke værdiløst set fra syndikalistisk Synspunkt, men det betyder ikke nogen Føderalisme. De af Arbejderne valgte Bedriftsledere maa i alt væsentligt følge Direktiverne fra højere Sted og ligeledes underkaste sig en streng Kontrol fra samme Sted. Denne Ordning minder mest om Forholdene i de centralistiske reformistiske Fagforbund. Der vælges de lokale Bestyrelser direkte af Fagforeningens Medlemmer, men ved alle vigtige Aktioner maa disse Bestyrelser udelukkende handle, som den centrale besluttende Instans's udøvende Organ.

Med ovenstaaende Eksempel har vi søgt at vise, at den føderalistiske Syndikalisme stræber efter øget økonomisk Planmæssighed, men samtidig tvinges vi til at afvise en med Nødvendighed centralistisk Planøkonomi.

Nu til den spanske Udviklings Vidnesbyrd. Det vilde være meningsløst at nægte, at de spanske Anarko-Syndikalister hidtil har tillæmpet en ganske vist spontan og primitiv, men utvetydig Føderalisme. Det er lige saa klart, at de siden nogen Tid tilbage har erklæret sig villig til at akceptere og praktisere en virkelig Planøkonomi. Det store Spørgsmaal er imidlertid, om denne Udvikling er et Bevis for, at Føderalismen har lagt sin Uduelighed som samfundsmæssigt Organisationsprincip for Dagen, eller den snarere betyder en nødvendig Tilpasning til en uundgaaelig Krigsøkonomi.

Det sidste Alternativ er det absolut sandsynligste. Krigsøkonomien er en speciel Situation, der kræver en speciel Regulering. Hele Produktionen maa indrettes paa hurtigt og fuldstændigt at fylde nye uafviselige Behov. Dette er umuligt at vente paa, at denne Tilpasning skal gøres tilstrækkelig effektiv blot via Prisdannelsen paa Markedet. Den højeste militære Ledelse maa have Muligheder for ved direkte Indgriben at faa en hurtig Omlægning af Produktionen i Stand, der svarer til Krigens Behov. En Planøkonomi var altsaa uundgaaelig i den givne Situation, Spørgsmaalet var kun, hvorledes den skulde praktiseres. C. N. T. betragtede det selvfølgelig som den bedste Løsning, at Planøkonomien gennemføres af Arbejdernes økonomiske Organisationer og frit valgte Repræsentanter. I modsat Tilfælde vilde Statsbureaukratiet være traadt til, hvilket vilde have blevet en Hindring for den sociale Revolutions Videreudvikling og for en effektiv Krigsføring mod Fascisterne.

Dette er sikkert de virkelige Motiver til, at C. N. T. akcepterede en Planøkonomi gennem Arbejderorganisationerne i Stedet for at udbygge og systematisere Tilløbene til føderalistisk Organisation. Anerkender man denne rimelige Tolkning, bliver det umuligt af den spanske Udvikling at drage nogle almene Slutninger. Krigsøkonomi er den abnormeste Tilstand, og at Føderalismen ikke har vist sig fuldt tilstrækkelig under en saadan, hindrer ikke, at den kan være baade mulig og mere fordelagtig under mere normale Tilstande. Det, som præsteredes i Spanien under Krigen, med bare Tilløb til føderalistisk Samorganisation, taler tværtimod meget bestemt for det føderalistiske Princips Værdi og Livsdygtighed.

Den spanske Erfaring kan altsaa ikke foranledige Syndikalisterne til at overgive Føderalismen som Princip. Vi fortvivler forresten heller ikke over Føderalismens Fremtid i Spanien. — Skønt centrale Organer i større Udstrækning end hidtil kommer til at regulere de kollektiviserede Foretagenders Produktion og Forvaltning, saa kender vi vore spanske Kammerater tilstrækkeligt til at være overbeviste om, at de i Praksis vil formaa at værne væsentlige Dele af Arbejdernes direkte økonomiske Selvstyre, selv under de nuværende abnorme Forhold. Naar Trykket udefra siden letter, skabes der Muligheder for en systematisk Nyorganisering af det spanske Næringsliv i føderalistisk Aand. Trods formelle Tegn paa det modsatte har Planøkonomi-Diktatorer à la Moskva nok ingen Fremtid i Spanien.

Om Arbejdernes Kamp i andre Lande for 40 Timers Ugen, og hvad vi skal gøre, giver Pjecen:

40 Timers Ugen

udtømmende Besked

Køb den
●
Læs den
●
Spred den

15 ØRE

Faas Blaagaards Plads 21
Forsendelse plus Porto

Strejkerne udsat

I Henhold til Loven har Forligsmanden beordret de varslede Strejker udsat i 7 Dage. I Mellemtiden vil der hver Dag blive afholdt Mæglingsmøder, og den endelige Mægling vil blive fremsat den 10. Marts. Derefter skal Mæglingsforslagene til Urafstemning, og bliver de forkastet, skal de paa Christiansborg og gøres til Lov.

Blive Medlem af **FS**

***FS** afholder ordinær Generalforsamling*

Mandag d. 7. Marts Kl. 8
i Cafe „Stjernekruset"
H. C. Andersensgade 10

Forslag, der ønskes behandlet, bedes indsendt til Kontoret Blaagaards Plads 21, senest Fredag d. 4. Marts

Vigtig Dagsorden

Bestyrelsen

Ansvarlig overfor Presseloven
Alfred Mogensen
Brdr. Thøgersen

Arbejdet

10 Øre — Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse — 10 Øre

No. 10. | Fredag d. 11. Marts 1938 | 3. Aarg.

Et Parti af Forbrydere

Mon ikke Moskva-Processens »Afsløringer« vil give Bagslag for den internationale kommunistiske Bevægelse og bevirke en Selvudslettelse af de Rester, der endnu er tilbage af den i Vesteuropa. Det er utænkeligt, at det officielle russiske Telegrambureau det ene Aar efter det andet Uger igennem kan udbasunere for Verden, at det russiske Kommunist Parti og tredie Internationale i en halv Menneskealder har været i Hænderne paa og ledet og ført af en Bande simple Kriminalforbrydere, Lands- og Klasseforræddere og Spioner uden at bevirke et Frafald i de Troendes Rækker, der kritikløst er gaaet ind for alt, hvad der er foregaaet indenfor Sovjet-Ruslands Grænser, og har akcepteret den bolchevikiske Teori om nogle faa udvalgte Overmennesker, der ene af alle vidste, hvorledes Klassekampen og Revolutionen skulde gøres og derfor blev forlenet med al Magt, hvorefter Arbejderne og deres Organisationer maatte bøje sig.

Denne Teori om Førernes Alvidenhed og Ufejlbarlighed er jo Hovedhjørnestenen i det centralistiske System, hvorefter de kommunistiske Partier og den »kommunistiske« Stat er opbygget, og som er bleven gennemført og efterlignet lige fra Komintern til den mindste kommunistiske Celle. Og nu fortæller nogle af disse Overmennesker, den ufejlbarlige Stalin og hans Redskaber, at de allerfleste af disse Førere, der har været med til at udforme og opbygge den kommunistiske Stat i Rusland, og som det i mange Aar har været en Helligbrøde, et Tegn paa kontrarevolutionært Sindelag og arbejderfjendsk og klasseforræderisk Indstilling blot at kritisere og drage deres Ufejlbarlighed i Tvivl, ikke er andet end en Bande samvittighedsløse Snigmordere og Giftblandere, hvis Ugerninger ikke en Gang forsones af et politisk Motiv; thi hvilket politisk Motiv skulde der vel ligge bag det paastaaede Mord paa Digteren Maxim Gorki?

Hvad enten man akcepterer Tilstaaelserne i Moskva som rigtige, eller man, hvilket er det sandsynligste, antager, at Tilstaaelserne er falske, og de Ugerninger, der paaduttes de gamle Bolcheviker, i alt væsentlig er opdigtede, saa kan man dog ikke faa anden Opfattelse af det kommunistiske Parti, end at det er et Parti af Forbrydere. I første Tilfælde er det Lenins gamle Garde, der er Forbryderne, i sidste Tilfælde er det Stalin og hans Redskaber, der er det, som ved Hjælp af falske Anklager og Beskyldninger mod gamle Partikammerater vil likvidere det Samfund, Lenin lagde Grunden til, for at redde deres egen personlige enevældige Magt over det russiske Folk og de Rigdomme, det ved sit Arbejde frembringer.

Til Bedømmelse af, hvilke af de to Retninger indenfor den kommunistiske Bevægelse der er Forbryderne, er det ikke uden Interesse at lægge Mærke til de Personers Fortid, der staar paa hver sin Side af Skranken.

Der er først alle de prominente Anklagede, der er kendt som Lenins intime Medarbejdere, der enten med Vaaben i Haand har deltaget i Borgerkrigen og Kampen mod de hvide Invasionshære eller har deltaget i det administrative og konstruktive Opbygningsarbejde af Sovjetstaten, og uden hvis Indsats man vanskeligt vil kunne tænke sig nogen Sovjetstat i Dag. Er det ikke usandsynligt, at disse Mænd, medens de havde Hænderne fulde for at redde Sovjet-Unionen fra de hvide Hæres og Kapitaliststaternes Invasioner og det indre Liv i Rusland for Sammenbrud og Kaos, allerede den Gang skulde have været købte Forrædere og Spioner for de kapitalistiske Stater. De historiske Kendsgerninger taler i alt Fald derimod.

Man faar derimod et meget stærkt Indtryk af, paa hvilken Side af Skranken Forbryderne befinder sig, ved at betragte de menneskelige Redskaber, Stalin benytter sig af for at faa Lenins gamle Medarbejdere udryddet.

Der er først Statsadvokaten Vyschinski, den tidligere Socialdemokrat og Menchevik, der, medens Bolchevikerne kæmpede for Magten i Rusland, var deres Modstander. Han er nu fundet værdig af Stalin til at forfatte Anklageskriftet mod de gamle Bolcheviker, om hvem han paastaar, at de »aldrig har haft noget til fælles med Sovjetunionens Folk«. Der er endvidere den nye Redaktør af Pravda Michael Koltsov, der i Borgerkrigens Tid med Vaaben i Haand kæmpede i de »Hvide«s Rækker mod Bolchevikerne. Den gamle kontrarevolutionære er af Stalin udset til gennem Pressen at ophidse de russiske Arbejdere mod de Anklagede og lære dem, hvorledes de skal raabe: »Død over Forræderne. Vi vil have deres Liv«. Saadanne usle, menneskelige Skabninger, der i Revolutionstiden, da det russiske Folk kæmpede for sin Frihed og for at ryste det gamle feudale Aag af Skuldrene, aabent kæmpede mod Revolutionen, er det, at Stalin kan bruge i sin Kamp for at udrydde dem, han betragter som farlige personlige Konkurrenter om Magten og som Hindringer i hans Bestræbelser for Genindførelse af en Art Kapitalisme i Rusland.

Kan der være nogen Tvivl om, hvor Forbryderne i det kommunistiske Parti befinder sig.

Arbejdsløsheden i U.S.A.

I Løbet af de sidste 3 Maaneder er de Arbejdsløses Antal i U. S. A. øget med 3 Millioner og er nu oppe paa 13 Millioner. Præsident Roosevelt har krævet 250 Mill. Dollars til Understøttelse af denne kolossale Hær. Et andet Forslag kræver det dobbelte.

Sømændene vedtog

Men er meget utilfredse med Resultatet.

Forligsmanden havde stillet et Mæglingsforslag for Sømændene. I Tirsdags skulde Parterne afgive Svar, og det blev vedtaget af begge Parter.

For Sømændenes Vedkommende blev Forslaget dog kun vedtaget med 11 Stemmers Majoritet, og dette fortæller bedre end mange Ord, hvor elendig og utilfredsstillende den nye Overenskomst er for Sømændene, hvis daarlige Løn og Arbejdsvilkaar ikke taaler Sammenligning med andre Arbejderes.

Sømændene føler sig svigtet af baade D. s. F. og Regeringen, der jo har lovet at ville løse Arbejdstids- og Bemandingsspørgsmaalet for dem ad Lovgivningens Vej, og den Bitterhed, de føler, kom delvis til Udtryk i nogle Udtalelser, deres Formand, Borgland, har fremsat overfor »Soc.-Dem.«, hvor han bl. a. siger:

»Vi sagde til De samv. Fagforbund, at vi maatte kræve af denne vor Hovedorganisation, at den dels gik ind for vore Ønsker, dels at den hos Søfartsministeren støttede os, saaledes at de Forslag, der er udarbejdet af Ministeren og fremsættes til Efteraaret, ændres, ganske særlig at der bliver 8 Timers Arbejde paa Skibe ud og ind af Havn, og at alle de gratis Timer, vi her forærer Rederne, i hvert Fald bliver betalte Timer. Vi har forskellige andre Ønsker, som De samv. Fagforbund er gjort bekendt med, og jeg undlader ikke at sige, nu hvor det store Antal Nej-Stemmer dokumenterer megen Utilfredshed med hele vor Stilling, at det vil være nødvendigt for Søfolkenes Skyld, at Hovedorganisationen sætter al sin Styrke ind paa at hjælpe os i denne vigtige Sag. Ingen, allermindst Arbejdere paa Landjorden, er tjent med en stadig ulmende Utilfredshed hos Søens Folk — og værst af alt en Følelse hos vore Folk af at være Stedbørn i Forhold til mange sociale Goder, der er opnaaet paa Landjorden.

Som man ser af Borglands Udtalelser, er Sømændene utilfreds med Ministeriets Forslag og kræver D. s. F.'s Hjælp for at faa det ændret.

Denne Utilfredshed, med at Stauning gaar Redernes Ærinde, er saa meget mere forstaaelig som at flere Rederier, netop paa samme Tid Sømændene faar den daarlige Overenskomst, udsender Meddelelse om store Fortjenester, der muliggør for dem at tredoble Udbyttet i Forhold til tidligere Aar. Mon det ikke havde været klogere, om Sømændene forsøgte paa selv at løse Spørgsmaalene gennem deres Organisation og Arbejdsstandsning, i Stedet for stadig at sætte deres Lid til Regeringen, der dog kun gaar Kapitalisternes Ærinder.

Den internationale Brigade

80 pCt. er Spaniere.

Som et Bevis paa Uvederhæftigheden i den internationale Kapitalistpresses Skriverier om den saakaldte internationale Brigade i den republikanske Folkehær kan nævnes, at Mandskab og Officerer i disse militære Enheder ifølge Mønstringsrullerne for Udlændinges Vedkommende kun bestaar af 20 pCt. Mange af disse Udlændinge var bosat i Spanien allerede før Francooprørets Tid. Et gængse Kneb i den udenlandske Kapitalistpresse er at gengive den internationale Brigades Ordensnummer i Folkehæren, saaledes at Læserne faar det Indtryk, at Antallet af internationale Brigader er meget stort. Der har i Virkeligheden aldrig været mere end to saakaldte internationale Brigader, og de omorganiseredes allerede i December 1936, saaledes at de indtil 80 pCt. rekrutteredes med spanske Frivillige. Aanden indenfor disse to Brigader prægedes foruden af det bekendte Heltemod ogsaa af en enestaaende Humanitet. Som et betegnende Udtryk for disse Brigadisters sociale Solidaritet kan nævnes, at de ved frivillig at give Afkald paa Erstatning og ved Indsamlinger har kunnet overlevere 200,000 Pesetas til Røde Kors Hjælpen.

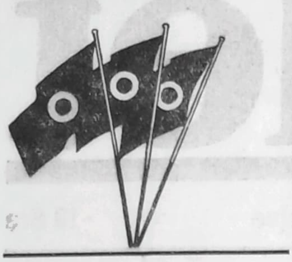

Syndikalistisk Ungdom

Husk Mødet i Socialistisk Samvirke Fredag d. 11. ds.

Mødet afholdes som sædvanlig i Esperantolokalerne, Rømersgade 23 Kl. 20.

Onsdag d. 16. fortsætter Spørgetimerne i seksuelle Problemer hos Læge Leunbach, Frederiksberggade 25, 2., Kl. 20. Alle mandlige Kammerater bør møde.

Oslo syndikalistiske Ungdomslag afholder »Brevkveld« d. 7. April. Send derfor Brev til O.S.U. adr. Rolf Johansen, Tøiengt. 47, 3. M. Oslo. Mærk Brevet med han eller hun.

Arbejdslejre

stadig Regeringens Middel mod Ungdomsarbejdsløsheden

Social-Demokraten meddelte forleden, at Socialminister Ludvig Christensen foreslog Loven af 1933 mod Ungdomsarbejdsløsheden forlænget og yderligere udbygget. Da denne Lov i Agitationen fremstilles som en væsentlig Indsats mod Ungdomsarbejdsløsheden, kan det have sin Interesse nærmere at se paa, hvordan den virker, hvordan den egentlig er.

Loven giver et vist Statstilskud til — fortrinsvis — Kommuners Igangsættelse af Arbejder, som ellers ikke skulde være udført, ved hvilket beskæftiges unge Arbejdsløse. Disse udfører imidlertid ikke et normalt 8 Timers dagligt Arbejde til tarifmæssig Betaling, men kun 3—4 Timers lønnet Arbejde og underholdes saa nogle Timer med Skoleundervisning, Sport og Gymnastik.

De Arbejder, de unge udfører, drejer sig væsentligst om Anlæg af Veje, Stier, Sportspladser, Planering af Badestrand, Indretning af Lejrpladser og lign. Altsammen Arbejder, som maaske ikke absolut skal udføres straks, men som den hele Samfundsudvikling paa Friluftslivets Omraade gør absolut nødvendig indenfor en temmelig kort Aarrække. Altsaa i Realiteten Arbejder, som tages fra de organiserede Arbejderes normale Arbejde og overføres til de unges ureglementerede Arbejdsforhold.

Var Arbejdstiden og Betalingen den overenskomstmæssige, var der selvfølgelig intet at sige til, at det offentlige satte Arbejder af den ovennævnte Art i Gang og forbeholdt dette for de langvarigt unge arbejdsløse.

Som det nu er — og som Regeringsforslaget vil videreføre det — sker der blot det, at det borgerlige Samfund faar udført forskellige Arbejder for Understøttelsen og faar de unge arbejdsløse iøvrigt ind under Tvangsforhold, der i høj Grad ser ud til at være »made in Germany« samt trænger de organiserede Arbejdere og deres Overenskomsters Bestemmelser ud paa et vigtigt Felt.

Halvnazistisk Arbejdstjeneste, halvnazistisk fysisk Træning af Arbejderungdommen, borgerlig Skoleundervisning, nogle Ben til Partifæller som Ledere og Lærere og endelig et Anslag mod Fagorganisationernes Kontrol med Arbejdet, det er Regeringens Indsats mod Ungdomsarbejdsløsheden.

Sig saa ikke, at D. s. U.'erne ikke har Grund til at være stolte over deres Partifællers Arbejde for Arbejderungdommens Interesser.

Fra Moskva-Processens Overdrev

Trotskis Asyl i Norge var som i et Fængsel

Angaaende Tilstaaelserne i Moskva indeholder Bladene næsten hver Dag kategoriske Dementier fra Personer, der har været nævnt eller sat i Forbindelse med de Forbrydelser, hvorom Tilstaaelserne drejer sig. Derved kommer der ogsaa andre Ting for Dagen, der har mindst lige saa stor Interesse, som at afsløre de falske Tilstaaelser.

Saaledes er det under Forhørene i Moskva blevet nævnt, at en Sovjetdiplomat Besonov i Paris i December 1936 eller i Begyndelsen af 1937 havde modtaget et Brev fra Krestinski, som han videresendte til Trotski, der igen svarede et Par Dage efter. Krestinski har under Processen i Moskva tilstaaet, at det omtalte Brev var en Forespørgsel til Trotski, om der skulde foretages et Militærkup i Rusland, hvortil Trotski i sin Svarskrivelse skulde have svaret: Ja.

Fra de norske Politimænd Paschef Kronstadt og Politifuldmægtig Jonas Lie foreligger nu et kategorisk Dementi af, at denne Tilstaaelse kan være rigtig. Paschef Kronstadt erklærer, at i Tiden fra September til Midten af December 1936 var Trotski interneret og strengt bevogtet af det norske Politi. I denne Periode blev ethvert Brev til Trotski aabnet og gennemlæst af Kronstadt, der tog Kopier af alle Trotskis Breve, der endnu er i det norske Politis Besiddelse, og der er ikke ført nogen Korrespondance af den Art, der er nævnt i Moskva-Processen.

Den 19. December 1936 rejste Trotski fra Norge til Mexico ombord paa Damperen Ruth. Rejsen varede til den 10. Januar 1937, og i den Tid var Trotski ogsaa stadig under Opsigt af det norske Politi, idet Politifuldmægtig Jonas Lie ledsagede ham paa Rejsen. Jonas Lie erklærer med Bestemthed, at det under Rejsen har været Troski umuligt at sætte sig i Forbindelse med Omverdenen, da Damperens Radio var spærret for Trotski.

For det første fastslaar disse Erklæringer altsaa med al ønskelig Tydelighed, at Krestenskis Tilstaaelser paa dette Omraade er det rene Opspind, men dernæst fortæller det os ogsaa en anden Ting, nemlig at Troskis Asylophold i Norge har haft Karakter af et faktisk Fængselsophold, hvor ikke alene hans Brev og Korrespondance er bleven læst og censureret af Politiet, men at dette endog har tilladt sig at tage Kopier deraf, som det endnu opbevarer. Og selv paa Rejsen til Mexico, efter at Trotski var kommet uden for norsk Statsomraade, vedblev han at være Fange og under det norske Politis Opsigt.

Da Trotski i sin Tid af den norske Arbejderregering fik Opholdstilladelse i Norge, fik den Bifald fra saa at sige alle frisindede Mennesker i Verden, uden Hensyn til om de var Trotskis Meningsfæller, fordi det virkede umiddelbart tiltalende paa den humanitære Retfærdighedsfølelse, at den fredløse, jagede revolutionære fik et Fristed. At Fristedet blev et Fængsel, hvor selv Retten til Korrespondance og fri Meningsudveksling med andre Mennesker blev frataget ham, viser, at den norske Arbejderregering ikke adskiller sig fra andre kapitalistiske Regeringer i Fortolkning af Asylret og personlig Frihed.

Naar man tænker paa de borgerligt regerede Lande Schweiz og England før Krigen, hvor de jagede og landflygtige Revolutionære — mange Gange endog Terrorister — fandt et Fristed, hvor de kunde leve og arbejde, pleje Samkvem med deres Venner og Meningsfæller og holde Forbindelsen vedlige med deres revolutionære Bevægelse i deres Hjemland, hvor himmelhøjt staar de saa ikke over de socialdemokratiske Regeringer, der har Frihed, Lighed og Broderskab paa deres Fane. Friheden har haldrig haft ringere Kaar end nu, hvor de socialdemokratiske Førere er rykket op paa Ministertaburetterne.

Hvordan bliver de nye Overenskomster

Nogle faa pCt. Forhøjelse der knap dækker Prisstigningen og ingen Arbejdstidsforkortelse

Formanden for De samv. Fagforeninger, Chr. Jensen, har været en Tur i Sverige. Til et svensk Blad udtalte han med Henblik paa Overenskomstsituationen i Danmark, at han ventede et Mæglingsforslag fra Forligsmanden i Løbet af en otte Dages Tid, og han mente, at dette vil blive vedtaget af begge Parter.

Hvorledes kan Formanden for D. s. F. nu udtale sig saa kategorisk om et Mæglingsforslag, han ikke kender?

Jo, der er meget god Bund i denne Udtalelse. Chr. Jensen har været med saa ofte i Overenskomstforhandlingernes Svikmølle, at han paa Grundlag af de Overenskomster, der allerede er afsluttet, og Arbejdskøbernes Stilling til dem, der er tilbage, saa nogenlunde er klar over Forligsmandsforslagets reelle Indhold. Han véd, at det højst sandsynligt ikke vil gaa ud over de Rammer, de allerede afsluttede Overenskomster har afstukket, og dermed altsaa ikke støde paa nogen alvorlig Modstand fra Arbejdskøberne. Derfor har han god Grund til at vente, at det vil blive vedtaget af Arbejdskøberne.

Men nu Arbejderne?

Ja, med Hensyn til dem har han endnu mere Grund til at udtale sig saa kategorisk. Ingen véd jo bedre end Chr. Jensen, at Arbejdernes Ret til at vedtage eller forkaste deres Overenskomster kun er af formel Natur. Med de gældende Sammenkædningsregler, Sammenblanding af Urafstemning og Afstemning ved kompetente Forsamlinger er det Fagforeningslederne muligt at faa hvilket som helst Forslag vedtaget, uden Hensyn til om det tilfredsstiller Arbejderne.

Fagforeningslederne Regeringens Haandlangere langt mere end Arbejdernes Tillidsmænd.

Selv om Fagforeningslederne lønnes af Arbejderne, kan man ikke mere betragte dem som Arbejdernes Tillidsmænd, ja, de betragter sig ikke en Gang selv som saadan. For Øjeblikket betragter de sig meget snarere som Regeringens Tilsynsførende med Arbejderne og sørger for, at Regeringens Ordrer og Ønsker bliver opfyldt.

Regeringens Ønsker med Hensyn til Overenskomstsituationen er, at der ingen Arbejdskamp skal være. Der er derom, som vi tidligere har meddelt, endog truffet en formel Overenskomst mellem Repræsentanter for Regeringen og Fagforeningslederne. Derfor kan Chr. Jensen saa roligt, endnu før Mæglingsforslaget foreligger, udtale, at det vil blive vedtaget af Arbejderne.

Hvad kan man vente af Forligsforslaget?

Man kan altsaa omtrent gaa ud fra som givet, at det Mæglingsforslag, der endnu ikke har set Dagens Lys, allerede er sikret en smertefri Gennemførelse. Men hvad kommer det til at byde Arbejderne?

Naar der, som det viser sig, ikke bliver taget Hensyn til Arbejdernes Ønsker og Krav, men skal holdes inden for Rammen af det, Arbejdskøberne frivillig vil give, kan man nogenlunde konstruere sig til Hovedindholdet.

Løntillægene vil nok blive noget forskellige for de forskellige Fag — antagelig mellem 5 og ikke over 8 pCt. Overfor Arbejderne vil Fagforeningslederne hævde, at de med disse Procenter har faaet fuld Dækning for Prisstigningen, hvilket ikke er rigtig, særlig ikke for de lavt lønnede Arbejderes Vedkommende. Men selv om det virkelig var Tilfældet, hvornaar er det saa bleven Fagforeningernes og Arbejderbevægelsens Opgave kun at opretholde en bestemt Levestandard for Arbejderne? Har det ikke altid været, og er det ikke endnu — i alt Fald teoretisk — Fagforeningernes Opgave stadig at højne Arbejdernes økonomiske Kaar. Naar der saa tilmed er Højkonjunktur for Kapitalisterne med store Milliongevinster, saa skulde man tro, at Tiden var inde til et Lønfremstød, der ikke alene dækkede Prisstigningen, men gav Arbejderne en virkelig Lønforbedring, der kunde omsættes i øget Forbrug.

Derfor maa man fastslaa, at de Løntillæg, der allerede er opnaaet i Aar, og de, som Forligsforslaget antagelig vil komme til at indeholde, i Virkeligheden betyder et reelt Tilbageskridt for Arbejderne. Det er et Led i Bestræbelserne fra Fagforeningsledernes og

Politikernes Side paa at afskrive Fagforeningerne som Arbejdernes Kamporganisationer.

Kravet om Arbejdstidsforkortelse, der er rejst fra mange forskellige Fag, vil der overhovedet ikke blive taget Hensyn til i Mæglingsforslaget. Dermed lades den store Hær paa 150,000 Arbejdsløse fuldstændig i Stikken. De kan faa Lov til vedblivende at slide Brosten og forsumpe i Uvirksomhed og Lediggang.

Bøn

Himmelske fader
du milde, godmodige gudemand —
hersker i Valby og London
i ind- og i udeland.

Hør vore bønner,
der stiger fra menneskevrimlen —
sukket fra hjemmet og kirken,
der stiger mod Himlen,

be'r dig at sende
en fører til folket og masserne —
en der staar over os alle
og midt imellem klasserne,

én der kan hyppe
og luge det jordiske fejemøj —
én der har minimums hjærne
og maksimums kajetøj,

én der gør det,
vi andre tænker og ikke tør,
én der tør det, vi andre
frygter og ikke gør,

én der kan lokke
og døve os med illusjonerne —
én der kan spænde
den sløvsyge slægt for kanonerne,

én der kan sende
vor tanke og tro op mod skyerne
saa de kan slaa som granater
og giftgas mod byerne.

Giv os en fører —
giganten blandt verdensdespoterne —
kraftidioten,
der hersker i kraft a' idioterne!

—halfdan.

Fagforeningerne er Hovedsagen

Under Bestræbelserne for at holde sig klar af Nazisterne søger den østrigske Kansler Støtte hos de østrigske Arbejdere, som han hidtil har undertrykket og frataget deres Frihed og Rettigheder. De østrigske Arbejdere har ingen Kærlighed til Schussnigg, men de kan have nogen Interesse fælles med ham i Kampen mod den tyske Nazisme. Men som Betaling for denne Støtte forlanger de, at de faar Lov til at genoprette deres frie uafhængige Fagforeninger.

I denne Tid, hvor der i de socialdemokratisk regerede Lande gøres alt for at ødelægge Fagforeningerne og bilde Arbejderne ind, at det er Regeringen og Partiet, der er Hovedsagen, er der Grund til for Arbejderne at hæfte sig ved de østrigske Arbejderes Krav. De er bleven frataget deres politiske Rettigheder, deres Ministre og politiske Repræsentanter og deres Ret til at organisere sig frit.

Efter den socialdemokratiske Lærdom vi faar, om Ministre og Rigsdagsmænd og politisk Partis Betydning, skulde man jo tro, at det første Krav, de østrigske Arbejdere vil stille, var at faa deres Stemmeret og deres politiske Repræsentanter tilbage — men det gør de ikke, de forlanger derimod Ret til at organisere sig i Fagforeninger.

Hvorfor mon de nu gør det? Mon det ikke er fordi, de i deres Undertrykkelses-Tilstand har erfaret, at det, de mest af alt savnede for at kunne yde Modstand mod Reaktionen, var deres Fagforeninger.

Det viser os, at Fagforeningerne for Arbejderne er Hovedsagen. Men det forpligtiger os ogsaa til i de Lande, hvor vi endnu har Ret til at organisere os, at værne dem imod at blive ødelagt af de politiske Spekulanter og gjort til Statsinstitutioner, hvorved det kapitalistiske Samfund faar Herredømmet over Arbejderne.

Hørt og set

Verden er i Oprør. Paa Bladredaktionerne hersker febrilsk Travlhed, Skrivemaskiner klaprer den store altoverskyggende Sensation ned, Redaktøren sveder over de sidste Ekspresmeldinger, smaa Kontorslaver farer med Ilbud til og fra Kontorerne i hæsblæsende Tempo, alt er Oprør, Termometret stiger og koger mod svimlende Højder. Redaktionen arbejder. Verden venter i Spænding. Hvad vil der ske?

Rundt omkring i Verden sidder smaa, pæne, velfriserede permanentkrøllede Ungersvende og græder. Vattet bævrer i Jakkerne under de ulykkeliges Graad, og Pressefolderne i de skrædersyede alenbrede Sjaskbenklæder opløses og udslettes af de fortstrømmende Taarer. En Gang imellem standser Taarestrømmen, og en af de permanentkrøllede famler graadblindet efter Avisen, for at nyde Sorgens sure Æble fuldt ud. Og saa kan Graaden atter begynde, det stakkels blod- og kærlighedsfattige Ungkarlehjerte kan atter skælve under Amors giftige Pile, og Taarerne kan fortsætte deres paabegyndte Ødelæggelsesværk. -- Livet er ødelagt, Tusinder af Gudindens Tilbedere sidder tilbage med sorgsprængt Hjerte og undrer sig over Avisens kolde, hensynsløse Bortrøven af Illusioner. Alt er relativt:

Greta Garbo forlover sig!

Hvad bruger Københavns Kommune Skatteborgernes Penge til? Det faar man et afskrækkende Indtryk af, naar man ser, at »Stillingen« som Overborgmester, der skal beklædes af Socialdemokraten Viggo Christensen, skal lønnes med **25,000 Kroner.** Og en anden Post paa Kommunens Udgiftskonto: »Bellahøjgaard«ens Hovedbygning skal indrettes til Restaurant, og der er til Omforandring af denne Bygning bevilget 350,000 Kr. Men Herr Hedebol maa staa i et varmt Venskabsforhold til den kommende Vært for Restaurationen, da han i Magistraten har **krævet** endnu 22,000 Kr. som Supplement til den første Bevilling.

Disse Penge skal benyttes til Istandsættelse af en Villa ved Siden af Bellahøj-Parken, og denne Villa skal tjene som **Privatbolig for Værten i Hedebols nye Værtshus.** Man maa nok spørge, hvad der kan begrunde en saadan Bevilling. Det skulde synes umuligt og utroligt, at en **social-demokratisk** Borgmester skulde føle sig forpligtet til at anbefale og, gennem sin Partigruppe, gennemføre et saa komplet skørt Forslag. Hvad rager i det hele taget Mandens private Affærer Borgerrepræsentationen. Kan de saakaldte Borgerrepræsentanter ikke finde andre Former for Anvendelse af Indtægterne end de hidtil gængse, Svindel og Misbrug, saa skulde det dog ikke bevæge sig hen imod, at de kriminellekommunalansatte først stjal Borgernes Penge og derefter drak dem op paa Borgernes Værtshus.

Herr Hedebol burde tænke **mindre** paa sine personlige Bekendtes Interesser og mere paa det Befolkningslags Interesser, han er sat til at varetage. Der ligger vist mere i Ordene: »Vore egne Polyper«, end den gavmilde Hedebol har lagt i dem.

Partiske Social-Demokrater kalder jo til deres udøvende Repræsentanter for »vore egne«, og saa kan én jo selv føje Resten til.

Københavns Politimænd,
Statsgangsters og Stimænd
faar Staalhjælm og nyt Liberi . . .
Hør Kniplerne synger,
paa Ryggen de gynger
og **fastslaar** vort Demokrati!

Bliv Medlem af FS

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 E
C. 5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København. Bemærk Garantien paa Etiketterne. Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private. Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 12—14.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
Urinprøver modtages til Konstatering af eventuelt Svangerskab. (Pris 6 Kr.)
J. H. LEUNBACH

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

Divaner, Lejlighedskøb
En Del Divaner sælges langt under Værdien
Værkstedet, Griffenfeldtsgade 26.

F.A.I. siger nogle Ord til Politikerne

Som bekendt har den spanske Rigsdag, Cortes, været indkaldt til en kort Samling. Fra de forskellige demokratiske Lande var der mødt Delegationer frem, ogsaa her fra Danmark, hvor de fire store Partier sendte hver en Repræsentant. I den borgerlige Presse, deri iberegnet den socialdemokratiske, er dette Møde blevet skildret og tillagt en Betydning, som aldeles ikke deles af de spanske Arbejdere, hvilket nedenstaaende Aktstykke, der er udsendt af F.A.I. tydeligt viser. Som bekendt betyder F.A.I. Iberiens anarkistiske Føderation, der sammen med C.N.T, den syndikalistiske Landsorganisation, taler paa ca. 2 000 000 Mill. Medlemmers Vegne.

Parlamentet har paany været samlet. Det skader ikke, at F.A.I. gør nogle Kommentarer til, hvad der er sagt der. Ikke fordi vi har haabet eller ventet, at der skulde blive sagt noget godt der. Om man nogensinde har haabet paa et realistisk Syn af Parlamentet paa Livet, der foregaar udenfor dette og kun udenfor, saa har man intet at haabe i Dag og særligt ikke i Spanien, hvor Parlamentet siden 1936 kun er en i Grunden anakronisk Institution.

Regeringen har gjort Underværker.

Efter hvad der blev sagt paa Parlamentets sidste Møde, findes der ikke den mindste Tvivl om, at dette er rigtigt. Alle — baade Talere og Tilhørere — synes at være enige om at tro, at de repræsenterer en vigtig Rolle i den Tragedie, som vi nu gennemlever i Spanien.

Er det da saadan?

Svaret paa dette Spørgsmaal vil føre os for langt. Det er nok at paapege, at vi spiller med i Tragedien, og at Parlamentsmedlemmernes — og fremfor alt Regeringens — Rolle ikke paa nogen Maade er den fornemste. Den har aldrig været det overfor noget alvorligt Problem, og i Spanien meget mindre end nogen Sinde.

Det Indtryk, som ethvert hæderligt og retskaffent Menneske faar ved at læse de Taler, der bliver holdt ved Parlamentets Aabning, bliver uvilkaarligt et helt andet end det, vi paastaar. Det kommer til at gaa ud paa, at Regeringen vil vinde Krigen, Regeringen har organiseret den almindelige Orden, Regeringen sætter Industrierne i Gang, Regeringen vil redde Landets Næringsliv o. s. v. Fagforeningerne har næppe gjort andet end lagt Hindringer i Vejen for dette.

En Korrigering af Forholdene.

Et lille Resumé, over hvad der er hændt siden Juli 1936, er det mest absolutte Dementi af saadanne Paastande. Hvis Fagforeningerne havde ventet paa, at Regeringen skulde have taget Initiativet i Krigen, ligesom de gjorde i Industrien og Næringslivet, hvad vilde der da være bleven af os? Fra Fagforeningerne er de Mænd komne, der gjorde Front mod Militærrevolten. Fra Fagforeningerne kom de Mænd, der gik i Lag med de økonomiske Problemer for at løse dem paa en for Øjeblikket lempelig Maade. Har de mon arbejdet i Blinde? Ja, maaske de har gjort det i en Del Tilfælde. Det har ikke altid været let at finde den korteste Vej under saadanne Forhold.

Regeringen har i saadanne Tilfælde

Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21.
København N.
Kontortid: Mandag, Tirsdag, Onsdag fra 17 til 18.
Torsdag fra 17½ til 19½.
Fredag fra 17 til 19½.
Postgiro 236.32.

ARBEJDET

Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

hverken gaaet den korteste eller længste Vej, den var fuldstændig uvirksom, endnu bedøvet efter det Slag, den fik, og som den ikke havde forudset, skønt selv den mest ligegyldige Spanier havde set det som hængende over Hovedet.

Uvirksomhed. Den har reageret med en Langsomhed, der vilde have været Langsomhed, der vilde have været behagelig, om den var fortsat, hvilket vil sige, at det ikke gaar at forbedre alle Ting, eller at alle Ting er forbedret, men at der maa gøres noget, hvor det gælder om at udrydde den Bevægelse, der hærger og ødelægger Landet, at slaa det militaristiske Angreb tilbage som begyndte i Juli 1936.

Ikke Regeringens — men Organisationernes Fortjeneste.

Krigen bliver ikke vunden ved Regeringens Aktion, men ved at Fagforeningernes Mænd — det vil sige Majoriteten af Folket — er bevidste om den Fare, der truer dem. Industrierne fortsætter at arbejde af samme Aarsag, og af samme Aarsag er Næringslivet ikke helt gaaet under. Det er disse Mænd, og ikke Regeringen, som har Spaniens Fremtid i deres Hænder. Regeringens Aktion, efter at den er begyndt at udøve sine Funktioner, er rent ud sagt af forstyrrende Natur. Den saar Misfornøjelse med fulde Hænder ved sine utaalelige uproduktive Forordninger blandt dem, som vi har at takke for, at Krigsførelsen, Industrierne og Næringslivet ikke gaar aldeles under.

En Analyse af hver eneste af disse Gerninger vil kræve al for stor Plads. Vi nøjes med at sige, at hvis det ikke var et Spørgsmaal om Liv og Død at vinde Krigen, saa var intet bedre egnet til at bringe Sejren i Fare. Denne Stræben efter statslig Totalisme synes større end Bestræbelserne for at besejre Fjenden. Det er ikke klogt at insistere paa dette saa afgørende Argument. Ikke et Ord mere derom, men det antydede staar fast. F.A.I.s Grunde mod det unaturlige i, at alt skal være i Statens Haand er ikke nye. Begivenhederne giver os Ret og ny Styrke. Vi kunde ønske, at vi ikke behøvede at gentage dem. Folket gør alt, og man vil tage alle Ting ud af deres Hænder. For at kunde dette kræves de neutrale Massers Sympati.

Vi er ved at lave Historie.

Vi synes ikke om, at man skriver Historie paa den Maade. Vi vil, at det nu skal blive kendt, at **vi er ved at lave Historie, og at man undlader, at denne forfalskes i dens egne Kilder.**

Vi har med Hensigt ventet med vore Kommentarer til den almene Orden. Hvis Regeringens Hensigt har været at genopbygge en Samfundsorden, hvor Spekulanten, Forretningsmanden og Udsugeren huserede efter Behag — med andre Ord: hvor Parasitterne lever som sædvanlig paa andres Arbejde — i saa Tilfælde har den naaet sin Hensigt. Men det er langt fra en revolutionær Samfundsorden, som staar i Overensstemmelse med Tidens Krav — i denne tragiske, uendelig tragiske Tid, hvori vi lever.

Parlamentet mod Fagforeningerne.

Dette var angaaende Regeringen og dens Holdning ved Parlamentets Sammenkomst. Hvad Parlamentets Medlemmer angaar, saa godkender de uden Reservartion denne Holdning. Uden Reservation og uden Undtagelse? De gav deres Bifald i Særdeleshed angaaende Censuren over Fagforeningerne. Man kan kun sige, at en Socialdemokrat talte, og at Majoriteten var Socialdemokrater. Det vil sige, Personer, som har de i Fagforeningerne organiserede Masser at takke for deres Mandater. Dette Fakta staar fast, enkelt og uden Kommentarer. Det øvrige maa Læserne gøre, om de har Lyst.

Der var en Nyhed i Parlamentets allerede ofte nævnte Sammenkomst: — Det kommunistiske Partis Repræsentanter forlange, at man skulde anmode C.N.T. om at deltage i Regeringen. Overraskende, ikke sandt? Alt hvad det kommunistiske Parti har gjort i Spanien efter Militærrevolten og ogsaa tidligere har samme overraskende Karakter. Men Overraskelsen for den opmærksomme Iagttager bliver for hver Gang mindre.

Vi erkender, at Kommunisternes Begæring ikke var nogen Overraskelser for os. Vi er opmærksomme Iagttagere.

Kommunisternes tidligere Gerninger.

For at se, hvad der dølger sig bag de kommunistiske Repræsentaters Ord, maa man kaste Blikket tilbage. Hvem var det, der foraarsagede, at C.N.T.s Repræsentanter forlod Centralregeringen og Generalitetet? Hvem forfulgte C.N.T.s Tilhængere paa alle Omraader? Hvem var det, der erklærede Krig paa Liv og Død mod dem? Det er i alles Minde, at det kommunistiske Parti siden Maj 1937 knapt har syslet med andet end dette. Man har altid benyttet de simpleste Vaaben uden at bryde sig om Grunde eller Argumenter, der anførtes mod Kommunisternes Optræden, hvor værdifulde de end var. Forsaadant findes knapt Ord, der er stærke nok.

Der har været Tider, hvor det kommunistiske Parti troede, at det havde tilstrækkelige Ressourcer til at styre og stille i Spanien, som det behagede. Hvilke Hindringer kunde rejses mod disse Planer? C.N.T. og dets Folk! Og desuden F.A.I. og dets Tilhængere! Derfor Aktionen mod C.N.T. og F.A.I. Med alle Ressourcer. Man maatte gøre op med disse to Organisationer. Alle Midler var tilladte, der ledede til dette Maal, og man veg ikke tilbage for noget. Det var nødvendigt, at Parolen gennemførtes.

Kommunisternes Bankerot.

Men det lykkedes ikke at gøre Ende paa C.N.T. og F.I.A. Begge bevarede deres Styrke, om muligt endnu stærkere end forud. Det kommunistiske Parti, der svulmede op med kunstige

Midler, da det ikke bag sig havde hverken støttende Kræfter eller nogen Basis, begyndte saa smaat at gaa tilbage. Dets Drøm i et eksalteret Øjeblik om at regere Spanien, er glippet og har gjort Bankerot. I Dag ser det sig trængt tilbage overalt og med den uden Tvivl begrundede Frygt, at man ved den første Lejlighed vil trænge dem ud af Regeringen. Hvor skal de søge Hjælpen? Der er C.N.T. og F.A.I. med deres urørte Kræfter. Maaske lønner det sig at støtte dem for at faa Lov til at leve. Hvorfor ikke forsøge? At vi i Gaar bekæmpede dem med lumpne Vaaben, at vi bagvaskede dem. Det spiller ingen Rolle! Maaske de har glemt det. Det vigtigste er, at Partiet fortsætter at betyde noget i Spaniens poliliske Liv.

Kortene paa Bordet.

Dette er, hvad der ligger bag det kommunistiske Partis Repræsentanters Ord. Sagt rent ud med al Skaanselsløshed, Sandheden er altid skaanselsløs. Men vi fæster os ikke derved. Ligesaa lidt glemmer vi, at de Forhold, som Spanien gennemlever, tvinger os til at tolerere Ting, som vi i normale Tider skulde have afvist. Derfor er vi, tværtimod det kommunistiske Parti og dets Hensigter rede til at gaa til den yderste Grænse i den Kamp, vi fører, som vi har gjort siden Juli 1936. Men vi vil ogsaa kræve af de øvrige, at de gaar til den yderste Grænse. Frem med Kortene — Kortene paa Bordet! Ikke et falsk Skridt mere! Dette er klart og tydeligt F.A.I.s Standpunkt.

Barcelona, Februar 1938.

F.A.I.s Nationalkommité.

FS

forsætter ordinær Generalforsamling

Mandag d. 14. Marts Kl 8
i Cafe »Stjernekruset«
H. C. Andersensgade 10

Alle maa møde

Om Arbejdernes Kamp i andre Lande for 40 Timers Ugen, og hvad vi skal gøre, giver Pjecen:

40 Timers Ugen

udtømmende Besked

Køb den
•
Læs den
•
Spred den

15 ØRE

Faas Blaagaards Plads 21
Forsendelse plus Porto

F.S. Medlemmer

som har Bladfonds Mærker i Kommission, bedes omgaaende indlevere disse og Regnskab til Revision paa Bladets Kontor.

Ekspeditionen.

Ansvarlig overfor Presseloven
Alfred Mogensen
Brdr. Thøgersen

Arbejdet

10 Øre — Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse — 10 Øre

No. 11 | Fredag d. 18. Marts 1938 | 3. Aarg.

Syndikalistisk Individualisme

[illegible]

... ikke havde ... Tanker om ... de ... [illegible]

[illegible] ... men af deres Motiver og Handlinger gives et [illegible] ud forkert Billede.

Man sagde saaledes at [illegible] Arbejderne satte Produktionen i Gang i de Virksomheder, hvor Kapitalisterne var [illegible] ... Vej og havde standset [illegible]

[illegible]

... nogen forbindende [illegible] samfundsmæssig [illegible] af de kapitalistiske [illegible]

Og [illegible] Sandheden [illegible] de bevægede Julidage [illegible] de syndikalistiske — og i [illegible] de socialdemokratiske Arbejdere — satte Produktionen i Gang, [illegible] den om til Produktion for Krigen, og skyndte sig [illegible] Fronterne for at standse Francos Horder [illegible] Tanken paa deres egen [illegible] Fordel, det der laa Arbejderne [illegible]. Det [illegible] de forlængede Arbejdet den [illegible] Overarbejdet gratis, og at de [illegible] lavere Lønninger end de [illegible] kun tog Hensyn til [illegible] Økonomi. Dette [illegible] Overarbejdet [illegible] Krigen. Og de gjorde det frivilligt, uden Tvang, uden Regeringsforordninger, fordi Regeringen i disse første Dage af Oprøret slet ikke havde Tid til at organisere nogen Modstand. Den var optaget af at søge Forhandling og Kompromis med de fascistiske Oprørere. Der er ingen Tvivl om, hvem der handlede mest socialistisk i disse Dage, Politikerne eller Arbejderne.

Og hvorledes er det med Begrebet de individualistisk syndikalistiske Arbejdere. I den Rasmus Hansenske Version bliver Individualismen synonym med Begrebet Egoisme og Modsætning til Solidaritet. Sandheden er jo imidlertid den, at den syndikalistiske Bevægelse er den eneste Retning indenfor Arbejderklassen, der konsekvent og ubetinget bygger paa [illegible] Arbejdernes gensidige Solidaritet, hvorimod Solidaritetsprincippet [illegible] af saavel Socialdemokrater [illegible] for politiske og [illegible] Hensyn. Vi har jo set [illegible] Kommunister og Socialdemokrater har praktiseret Solidariteten overfor de kæmpende spanske Arbejdere [illegible] ved at gaa sammen med Hitler [illegible] en Ikke-Indblandingsoverenskomst med Hensyn til Spanien [illegible] det republikanske Spanien [illegible] med Vaaben, medens Franco [illegible] baade Vaaben og Soldater [illegible] Det er [illegible] for den internationale Arbejderklasse, og hvoraf vi nu nyder de giftige Frugter.

De syndikalistiske Arbejderes Individualisme bestaar deri, at de vil have Lov til selv at afgøre deres egne Sager uden Indblanding af uvedkommende Ting. De afviser Paastanden om, at nogle Ledere skulde være særlig egnet til at bestemme over Arbejderne, og om hvornaar de skal gaa til Handling. Hvis de spanske Arbejdere skulde have ventet paa Ordre fra deres Ledere i Julidagene 1936, før de gik til Kamp mod Fascisterne, saa havde der i Dag ingen Kamp været i Spanien, men dette Land havde delt Skæbne med Tyskland og var uden Modstand bleven fasciseret.

De syndikalistiske Arbejdere ventede imidlertid ikke paa Ordre, de afgjorde selv Sagen og tog Kampen op. Dette er Forskellen paa syndikalistisk Individualisme og socialdemokratisk Kadaverlydighed. Og hvis Arbejderne ikke paa eget Initiativ havde overtaget Fabrikerne, men gaaet med Hænderne i Lommen og ventet paa Ordre fra Politikerne, saa vilde hele det økonomiske Liv være brudt sammen og al Modstand mod Franco været umulig. Hvis den danske Fagbevægelses Medlemmer vilde være i Besiddelse af en Del af den Individualisme, Initiativ og Handlekraft de spanske syndikalistiske Arbejdere har [illegible] for Dagen, saa vilde Kaarene for Arbejderne være betydelig bedre her i Landet.

Faar de nu Øjnene op

Frankrig begynder at blive bange for de tyske og italienske Kanoner og Flyvemaskiner i Spanien

Samtidig med at Hitler sender sine Horder ind over Østrig og uden Sværdslag okkuperer dette Land, medens en Strøm af Tusinder af Flygtninge skynder sig mod Grænserne for at slippe fri for Hitlers Befrielse, har Hitler og Mussolini paabegyndt en stor Offensiv i Spanien.

I de sidste Maaneder, medens Mussolini har givet Underhaandsløfter til England om at trække de italienske Tropper tilbage fra Spanien, og Hitler har lovet at gøre det samme for de tyske Troppers Vedkommende, har de to Diktatorer i Stilhed sendt store Mængder af Krigsmateriel, store Kanoner og de sidste nye Kampe Flyvemaskiner sammen med nye Troppeformationer til Spanien som Forberedelse til denne, som de haaber, den sidste store Offensiv, der fuldstændig skal gøre det af med det republikanske Spanien.

Det er nu ikke ganske afgjort, at det gaar efter Ønske. Den spanske Minister Prieto har erklæret, at der ingen Grund er til Ængstelse, men at Offensiven vil blive standset i Løbet af 48 Timer.

Men denne kraftige Offensiv sammen med Hitlers Aktivitet i Østrig begynder at ængste Frankrig. Lykkes Francos Offensiv, vil det betyde, at tyske og italienske Tropper tager Opstilling ved den ubefæstede Pyrenæergrænse og ad den Vej kan falde ind i Frankrig. At det spanske Demokrati har været i Fare, at 100,000 spanske Arbejdere har maattet lade Livet, har ikke rørt de franske og engelske Statsmænd. Det kan være, at de nu, hvor de ser deres egen Sikkerhed truet, kan indse Nødvendigheden af at komme det spanske Folk til Hjælp med Vaaben. Endnu kan det naas, men de kan tøve saa længe, at det bliver for sent.

F. S. Medlemmer

som har Bladfonds Mærker i Kommission, bedes omgaaende indlevere disse og Regnskab til Revision paa Bladets Kontor.

Ekspeditionen.

Jagoda

For et Aar siden skrev Pravda om Jagoda, der nu er dømt til Døden og [illegible] allerede er skudt for Landsforræderi og almindelige kriminelle [illegible], blot for at værne nogle enkelte af de Ting, han anklagedes for.

[illegible]

Den røde Fascisme

6238 henrettede i 9 Maaneder, deraf 72 pCt. Medlemmer af det russiske Kommunist Parti

[illegible]

Bliv Medlem af **FS**

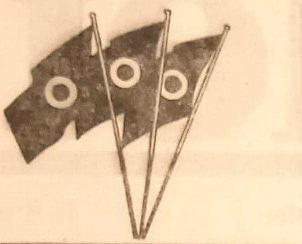

Syndikalistisk Ungdom

Syndikalistisk Ungdomsforening afholder Medlemsmøde Torsdag den 24. Marts Kl. 20 pr. i Wildersgade 57, 4.

Nazificeringen fortsætter

Regeringsforslag om tvungen Arbejdstjeneste for unge Arbejdsløse

Som bekendt i sidste Nummer har Regeringen nu fremsat Forslag om Forlængelse af Loven om Foranstaltninger mod Ungdomsarbejdsløsheden. Det er imidlertid ikke bare en Forlængelse, der er Tale om, men tillige om dybtgaaende principielle Ændringer med — desværre afgjort reaktionær Tendens. I Politiken for d. 11. Marts hedder det herom bl. a.

»Til Ungdoms-Foranstaltningerne kan henvises unge Arbejdsløse i Alderen 18 til 22 Aar, der enten selv melder sig eller som har været uafbrudt ledig i over 4 Maaneder eller ikke har haft Arbejde i 10 Maaneder i de to sidste Aar. Dog skal der for disse Personers Vedkommende være hengaaet mindst tre Uger fra sidste Arbejdsophør. **Personer, som ved deres Optræden viser sig uskikkede til at deltage, vil blive bortvist og de kan derefter ikke faa Socialhjælp. Paa den anden Side kan Personer, der henvises til Foranstaltninger af denne Art, ikke med rette vægre sig ved at overtage Arbejdet under Henvisning til Arbejdsvilkaarene.** Der gives Deltagerne Adgang til, hvis de ønsker det, at søge Optagelse i en statsanerkendt Arbejdsløshedskasse. Saafremt de bortvises fra Arbejdet eller viser sig uegnede, er Kassen imidlertid forpligtet til at slette deres Medlemsret.

Som Tilskud til Ungdoms-Foranstaltningerne stilles et Beløb paa 2 Mill. Kr. aarligt til Disposition. Beløb, der ikke udbetales i det ene Finansaar, overføres til det næste.«

Man maa lade Regeringsbladet og det borgerlige Frisinds-Organ, at det i dette Spørgsmaal giver klar Besked. Mens det tidligere var frivilligt for de unge, arbejdsløse at deltage eller ej i Lejrene og Skolerne, der oprettedes i Henhold til Loven, bliver det nu tvungent. Aarsagen hertil er klar.

De aldeles utilbørlige Arbejdsforhold — som vi redegjorde for i sidste Uge — bevirkede, at kun forholdsvis faa meldte sig.

Flertallet af de unge foretrak Socialhjælpen, saa kummerlig den end kan være; og det tjener dem til megen Ære, at de ikke lod sig udnytte af det borgerlige Samfund til det Angreb paa ordentlige Arbejds- og Lønforhold, som de paagældende Arbejder var. Den gaar ikke mere; Regeringen, der af Prestigehensyn maa have Arbejdsløshedstallet ned, slaar til.

Fremtidig skal Socialkontorernes Ungdom i Arbejdslejr paa det borgerlige Samfunds Betingelser, eller de vil blive frataget al Understøttelse — selv Fattighjælp.

Ude i Verden rykker den rene Fascisme fra Sejr til Sejr, Abessinien, Kina, Spanien og Østrig er de sidste Skanser, der er taget eller er ved at ved blive det.

Skandinavien er antifascistisk hævder Socialdemokraten. Men denne Antifascisme har lært en hel Del af sin Fjende, mest daarligt. Det viser det nye Forslag om Ungdomsarbejdsløshedens Bekæmpelse særdeles klart.

Det er nazistisk Arbejdstjeneste, Tvang og Ufrihed i Renkultur, Regeringen her byder den svageste og daarligst stillede Del af vor Klasse.

Er det Socialisme

Stalinisterne ynder at fremstille Rusland som Arbejdernes Fædreland, hvor Socialismen er gennemført. Det er nogle højst mærkelige socialistiske Tilstande, der hersker i dette Land, som den sidste Proces har afsløret.

Da en af de anklagede Læger skal forklare, hvorfor han kunde gaa med til at deltage i en saa afskyelig Forbrydelse, som at snigmyrde Patienter, som han skulde helbrede, svarede han, at det var af Frygt for Jagoda, der havde truet med at ødelægge baade ham og hans Familie, hvis han ikke gjorde, hvad han forlangte. Som Belønning for sin Gerning fik han af samme Jagoda en Villa udenfor Moskva.

Dette giver i Sandhed et uhyggeligt Indblik i Retstilstandene i Sovjet-Unionen. Politichefen udstyret med en saadan Magt, at han ved Trusel om Ødelæggelse, Fængsel og Dødsdom kan faa et hæderligt Menneske, en anset Videnskabsmand til at begaa Snigmord. Kan man tænke sig noget lignende udenfor Rusland.

Bortset fra om Lægen virkelig har udført den Forbrydelse, han har tilstaaet eller ikke, saa staar det fast, at den offentlige Anklager, altsaa hele det officielle Apparat i Rusland erklærer, at saadanne Tilstande hersker i Rusland, at den øverste Politichef ved Trusler kan faa hvem som helst til at begaa en hvilken som helst Forbrydelse.

Og disse Tilstande er jo ikke udryddet med Jagoda. Efterfølgeren Jesov er udstyret med akkurat samme uindskrænkede Magt. Der er ikke foretaget den mindste Indskrænkning. Der er ikke indført det bitterste Gran af Kontrol med hans Virksomhed. Hvor frygtelig maa det ikke være for den russiske Befolkning at leve under saadanne Retstilstande. Enhver der paadrager sig Politichefens eller maaske endog en af hans underordnedes Mishag, risikerer med korteste Varsel »administrativt« at blive likvideret over i den anden Verden. Et saadant Retssystem har selvfølgelig ikke noget med Socialisme at gøre. Det er et »Rets«stystem, der værdig kan stille sig ved Siden af de fascistiske, der kun har det ene Formaal ved hensynsløs Magtmisbrug at sikre Magten for nogle enkelte Personer.

Og hvorledes er det med Socialismen. Er den første Forudsætning for denne ikke, at enkelte Personer ikke kan raade over andre Menneskers Frembrigelser? Og dog ser vi, at Politichefen har Magt til at belønne sine Kreaturer med en Villa.

Det er ikke kapitalistiske Blades ondskabsfulde Skriverier om Sovjet-Unionen, der paastaar, at disse Uhyrligheder finder Sted, men det er selve Ruslands Statsadvokat, Stalins i Øjeblikket vel nok mest lydige Redskab, der fastslaar, at den Slags Ting finder Sted. En Villa som Belønning til et viljeløst Kreatur for at udføre Forbrydelser, der dels kan holde Jagoda ved Magten, dels er rent personlig Hævnakt. Og hvormange Gange er det ikke sket. Hvormange hundrede Villaer eller andre værdifulde Ting af det russiske Folks Frembringelser, har Blodhunden Jagoda, Stalins hidtil saa villige Redskab, mon ikke uddelt til sine Kreaturer, og hvor ofte sker mon slige Bestikkelser fra Sovjet-Unionens øvrige højeste Embedsmænd til deres Kreaturer og Redskaber, medens det russiske Folk selv, der skaber disse Værdier, maa bunkes sammen i overbefolkede Lejligheder og leve en elendig og mangelfuld Tilværelse.

Processerne har ikke været meget oplysende, hvad det angaar af overbevisende Maade at klarlægge de Anklagedes Skyld, men de har været saa meget mere ved at afsløre de virkelige Tilstande, der hersker i det store udstrakte Rige.

De har afsløret, at der hersker og har hersket en gærende Utilfredshed i Befolkningen, der ofte har givet sig Udslag i aabne Revolter. De har afsløret en Korruption og Magtvælde i Embedsmandsbureaukratiet, der saa vidt man kan se, selv overtræffer de fascistiske Staters. De har afsløret en »Ret«sordning, hvor enhver Sovjetborger stadig maa føle sig truet paa Liv og Frihed fra Politiets Side, og det har endelig afsløret en Samfundsorden, hvor Arbejderne har mindre Raadighed over deres egne Frembringelser end i noget kapitalistisk Land.

Og disse Tilstande har man den Frækhed at kalde Socialisme. Er der noget mærkeligt i, at Arbejderne med Lede vender sig fra al Tale om Socialisme. Socialdemokrater og Kommunister bestræber sig for hver paa sin Maade, at kompromitere Socialismen mest muligt i Arbejdernes Øjne.

Et svagt Haab er der i dette Mørke, der hviler over Arbejderbevægelsen, at Arbejderne i deres Eksistenskamp bliver tvungen til igen at beskæftige sig med deres Fagforeninger. Derfra maa Fornyelsen komme. En Fornyelse af Socialismen, der ikke bygger paa Partier og Ledere, men paa Arbejderne selv og deres Organisationer. Denne Fornyelse er **Syndikalismen.**

17 Oprør i Ukraine siden 1933

I de senere Aar har den borgelige Presse med Mellemrum over Warshawa kunnet bringe Telegrammer om Oprør og Revolter i Ukraine og andre Steder i Rusland. Disse Telegrammer er omgaaende blevet dementeret af den stalinistiske Presse som ondsindede Løgne mod Sovjetunionen, der kun havde til Hensigt at svække Sovjets Anseelse i Vesteuropa. Den erklærede kategorisk, at der ingen Oprør havde været, at Befolkningen i de omtalte Omraader tværtimod var lykkelig og tilfreds og nærede den største Hengivenhed for Stalin og det kommunistiske Parti. Det manglede heller ikke paa Øjenvidners Beretninger, Medlemmer af Arbejderdelegationer, der havde været saa heldige netop paa et Tidspunkt, de borgerlige Blade omtalte, at f. Eks. Ukraine var Skuesplads for Opstande og Hungerrevolter, at rejse igennem dette Omraade, og havde kun fundet en lykkelig og glad Befolkning, der ikke savnede hverken vaadt eller tørt til Livets Ophold og mindst af alt tænkte paa Oprør.

Nu er der imidlertid sket det, at den sidst afsluttede Proces slaar fast, at de Meddelelser, de kapitalistiske Blade herude i Vesteuropa bragte om disse Oprør er rigtige, og at det er den kommunistiske Presses Dementier deraf, der er falske, idet Statsadvokat Vyshinski anklager Rykov for — og denne erkendte Rigtigheden deraf — at han siden 1933 har staaet **i Spidsen for og organiseret 17 Opstande og Oprør i Ukraine.**

Enten maa Arbejderbladet nu indrømme, at det er løgnagtige Dementier, det har bragt om disse Opstande, urigtige Oplysninger om Tilstan-

„Arbejdet" i Fremtiden

Siden vi begyndte Udgivelsen af »Arbejdet« i det nuværende mindre Format, har vi faaet talrige Henvendelser fra vore Læsere, der har overbevist os om, at de ikke er tilfredse med den Ændring, der er foregaaet. Er der ikke Mulighed for, at vi kan faa det store Blad igen, spørger de fleste om.

Vi er selv klare over, at »Arbejdet« som det nu er, ikke er godt, men gaa tilbage til det store Blad igen engang om Ugen kan ikke lade sig gøre af økonomiske Grunde, men paa den anden Side er vi ogsaa klare over, at der skal en Ændring til for at tilfredsstille Læserne.

Da vi indsaa, at vi blev nødt til at foretage en Indskrænkning af Bladet, havde vi flere Forslag til Drøftelse. Der var Tale om et Maanedsblad, et 14 Dages Blad eller et Ugeblad i den Skikkelse, hvori »Arbejdet« nu fremtræder. Naar vi efter mange Overvejelser valgte det lille Ugeblad, saa gjorde vi det, fordi vi mente, det var bedre at komme en Gang om Ugen, selv om det skulde blive i mindre Format.

Vi erkender nu, at denne Beslutning var forkert og efter at have haft Bladspørgsmaalet oppe til fornyet Behandling, har F. S. besluttet fra 1. April at standse Udgivelsen af Ugebladet »Arbejdet« og fra 1. Maj begynde Udgivelsen af et Maanedsblad antagelig paa 12 Sider. De endelige Beslutninger om Størrelse og Pris er dog endnu ikke trufne, men vil blive meddelt i næste Nummer.

Vi vil dog allerede paa nuværende Tidspunkt opfordre vore Læsere til at fortsætte som Købere og Holdere af Maanedsbladet. Prisen vil ikke blive uoverkommelig, og vi vil bestræbe os for, at Bladet baade teknisk og redaktionelt skal blive det bedste af det bedste.

„Kammerat" Stalin

Soc. Demokraten oplyser, at der i den russiske Presse for Tiden foranstaltes en Konkurrence om at skaffe Stalin en anden Titel. Efter hans Indsats i de mange Processer, mener hans Tilbedere ikke, at Titlen: »Kammerat« mere er tidssvarende. Dette vil sikkert finde almindelig Tilslutning. En mere ukammeratlig Optræden end Stalins kan vanskeligt tænkes.

Bødlen

Bødlen står truende
over vor jord —
i hvert land, på hver plet
skaber bødlerne ret.
Se — økserne blinker,
geværerne knalder,
og mennesket falder
for bagholdsskud —
bli'r dræbt
på en bøddels bud!

Bødlen står ludende
over vor jord —
hør de hakkende skrat
i den blodruste nat.
Bort menneskeskabning
bliv rovgale, grumme!
Umælende, stumme
lad alting ske . . .
de blinde
kan intet se!

Bødlen sår voldsfrø
i blodmættet muld —
selv hvor jorden er gold,
blomstrer giftplantens vold.
Barbarbødlen fråder —
nu stilles kulturen
mod henretter-muren . . .
et skud, et knald,
et liv blev
en dådløs skal.

Bødlernes skygge
står over vor jord —
en georgiers ord
kræver dødsdom og mord.
Satanisk, koldblodigt
bli'r tankerne dødet,
værdierne ødet
for magt og rov —
en bøddel
er ret og lov.

I granitmejslet streg
tegnes bødlens fjæs —
i de voldsomme træk
toner **mennesket** væk.
Fortæller ufølsomt
om bødlens gerning —
en kastet tærning,
og blod der flød . . .
— — —
Han græd,
da hans mor var død!

—**halfdan.**

---

dene i Sovjet for at skjule, at der i de underste Lag af det russiske Folk findes en Utilfredshed og Gæring, der endog giver sig Udslag i aabent Oprør, eller ogsaa maa det indrømme, at Rykov er bleven dømt for noget, der ikke har fundet Sted. Oprørene kan dog ikke være noget, der kun er opstaaet i kapitalistiske Journalisters Fantasi i 1933 og senere, blot for at finde noget slet at sige om Sovjet-Unionen, for saa at opstaa som en Realitet, historiske Begivenheder i 1938, for hvilket Mennesker bliver dømt til Døden. Enten maa det ene eller det andet være rigtigt.

Det mest sandsynlige er, at det er rigtigt, at disse Opstande har fundet Sted. Efter alt, hvad man kan læse mellem Linierne i Proces Referaterne, hersker der saadanne Tilstande i Sovjet-Unionen, at Befolkningen faktisk ikke har anden Udvej end aabent Oprør mod den Undertrykkelse og Udbytning, der øves mod den. Derimod er det ikke ligesaa sandsynligt, at Rykov har organiseret dem. Det ser meget snarere ud til, at det er spontane loklae Opstande uden organisk Forbindelse med hinanden, som er kommen til Udbrud som et umiddelbart Udtryk for Bøndernes Utilfredshed med de Vilkaar, som den russiske Stat byder dem at arbejde under.

Den officielle Indrømmelse af disse mange Opstande giver ogsaa en Forklaring, hvorfor Processerne kommer. De har to Formaal. Ligesom Hitler giver Jøderne Skylden for al Daarligdom og Elendighed i Verden og faar de undertrykte Klassers Raseri til at vende sig mod dem, saaledes bruger Stalin Processerne til overfor undertrykte og utilfredse Masser at fremstille de Anklagede som dem, der er Skyld i alle deres Ulykker. Og endelig er Processerne et Middel til ved Skræk og Terror at holde Utilfredsheden nede.

Hørt og set

Før Forbundskansler Schuschnigg trak sig tilbage, sagde han Farvel til det østrigske Folk og udtalte, at han overlod Østrig i Guds Varetægt.

Det ser imidlertid ud til, at Hitler er kommet »Herren« i Forkøbet, mens Hr. Schuschnigg sandsynligvis paa nuværende Tidspunkt sidder i »Beskyttelses«-Arrest for ikke at blive Genstand for hans »blodbeslægtede« ultraariske Venners korporlige Overlast. Den ordensbehængte, uniformgale samt svagtbegavede, sindssyge, Generalfeltmarskal Göring har i en »Tale« vendt sig mod Dr. Schuschnigg, skældt ham ud for en Bøddel og prist Hitler og Tyskland som »Broderhjælpen«, der frelste Østrig fra Bolschevisme og Vold.

Nu er Fængslerne Østrig og Tyskland sammensluttet, og saa skal de tysk-ariske Fangevogtere nok vise Fangerne, hvem der har størst Kompetence til at være Bøddel og udføre den autoriserede nordiske Voldsakt overfor de »frigjorte« Fanger.

Tvangsarbejdet er indført i Danmark! Ifølge et af Regeringspartierne fremsat Lovforslag, der skal træde i Kraft til 1. April, kan alle unge mellem 18 og 22 Aar, der ligger det offentlige til Byrde, sendes ud paa de saakaldte Arbejdslejre. Forhen var det en frivillig Sag, om man vilde paa disse Lejre eller Foranstaltninger, men nu føler »Social-Demokratiet« det som sin Pligt overfor de arbejdsløse og fortæller os (oh, vidunderlige H. P. Sørensianske Naivitet!), at det skam er for de arbejdsløses Ve og Vel, og af dybtfølt Solidaritets Aand med de arbejdsløse, at man gennemfører Loven.

H. P. Sørensen pudser lidt paa den nazistiske Revers af Medaljen og fortæller os (oh, vidunderlige H. P. Sørensianske Naivitet!), at det skam er for de arbejdsløses Ve og Vel, og af dybtfølt Solidaritets Aand med de arbejdsløse, at man gennemfører Loven.

— Ved Lovens højtidelige Vedtagelse synges følgende højtidelige Sang til Brus af Haandklap og Støvletramp og Smeld af Rigsdagsskæg og nationale nystrøgne Tekstilflag. Under de 3 sidste Vers rejser samtlige blaastemplede Parlamentsmedlemmer sig op fra Stolene, børster Støvet af Jakkerne, manøvrerer sig forsigtigt ud af diverse Spindelvæv og vækker de ældre sovende Kolleger.

Derpaa kohandles paa sædvanlig Maade, indtil alt er ved det gamle, og Steincke slutter med en Tale, der transmitteres over samtlige danske Stationer.

1. Vers.
(Pompøst og mumlende).
Frihedens Danmark,
tysk Koloni,
fri, fri, oh fri
kein Hitleri.
Kein Hitleri,
fri, fri, oh fri,
tysk Koloni,
Frihedens Danmark!

2. Vers.
(Med Patos og melankolske Malmtoner).
Danmark for Folket,
Smaamand og stor —
Stormand og smaa —
sammen skal gaa.
Sammen skal gaa
Stormand og smaa,
Smaamand og stor,
Danmark for Folket!

3. Vers.
(Under Horntrut og Klokkeklemt).
Dette Vers er en Kombination af de to første og synges paa: Vupti Gine eller en anden Nationalmelodi.

Ordstillingen er fri og demokratisk og kan synges med henholdsvis store og smaa Bogstaver.

BRDR. THØGERSEN'S
BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 12—14.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
Urinprøver modtages til Konstatering af eventuelt Svangerskab. (Pris 6 Kr.)
J. H. LEUNBACH

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

Divaner, Lejlighedskøb
En Del Divaner sælges langt under Værdien
Værkstedet, Griffenfeldtsgade 26.

Det er Rigdommens Kilde der skal erobres

Naar Arbejderne begynder at blive utilfredse med, at det gaar for langsomt med Fremskridtene, naar de forlanger højere Lønninger og kortere Arbejdstid og større Understøttelser, naar de bliver tvungne ud i Lediggang, saa er de socialdemokratiske Ledere altid til Haande med at mane Utilfredsheden i Jorden ved at fortælle, hvor godt de har det, imod hvad tidligere Tiders Arbejdere maatte døje. Tænk paa, hvorledes jeres Far eller Farfar havde det, tænk paa, hvor smaa Lønninger de maatte arbejde for, og hvor usselt de maatte bo, og se jer saa om i de moderne danske Arbejderes Hjem, hvor komfortabelt de bor, med Tæpper paa Gulvene, moderne Møbler, elektrisk Lys, Træk og Slip og Radio og meget mere af den nyeste Produktions Frembringelser, og Lønnen, tænk en Gang, hvor mange Gange den er fordoblet siden jeres Bedsteforældres Tid. Alt det er naaet ved Socialdemokratiets maalbevidste sindige Arbejde, der netop har formaaet at plukke Frugterne, naar de var modne, og holde igen, hvor ubesindige Handlinger fra Arbejdernes Side, naar de var bleven opgejlet af uansvarlige Opviglere, som Syndikalister og andre, truede med at sætte det hele over Styr.

Arbejderne har faaet det bedre, men det er ikke Socialdemokratiets Skyld.

Det vilde være dumt at nægte, at Arbejderne er i Besiddelse af visse Goder nu, som deres Fædre og Bedstefædre ikke kunde nyde godt af. Men hvorfor netop trække Grænsen et eller to Slægtled tilbage, hvorfor ikke lige saa godt gaa helt tilbage til Stenalderen, saa vilde det jo blive helt andre Fremskridt at prale med. Stenaldermanden, der boede i en Hule udsat for Vind og Vejr, uden den mindste Adgang til Socialforsorg og Fattighjælp. Hvis han ikke ved sin egen Snildhed og Dygtighed kunde fange eller dræbe de Dyr, han skulde bruge til Føde og Klæder, saa maatte han sulte og fryse. Hvor maa han ikke have manglet Magistratens tredie Afdeling. Og tænk paa hans Jordhule, kold og mørk, og saa paa vor Tids bedrestillede Arbejder med den moderne 2 Værelsers med Flyvepind og alle Bekvemmeligheder, hvilket Fremskridt — og det er altsammen skaffet af Socialdemokratiet.

Ganske vist maa Arbejderen og hans Kone for at besidde disse Herligheder hver Dag arbejde paa Fabrik, og deres Børn, hvis de har Raad til at have nogle, maa tilbringe Dagen i Børnehave. De har i Virkeligheden ikke megen Tid til at nyde Herlighederne. Naar de kommer udasede hjem fra Fabriken, saa er der hundrede Ting, der skal gøres for at holde Hjemmet i Orden, og naar de egentlig skulde til at nyde deres Besiddelse, saa skal de sove. Men alligevel, hvem vil bytte med Stenaldermanden. Ikke den moderne Lønslave og hans Kone. Og da alting er relativt i denne Verden, er det heller ikke sikkert, at Stenaldermanden vilde bytte med dem.

Men for at komme tilbage til Socialdemokratiets gode eller onde Gerninger, saa kunde det lige saa godt tilskrive sig Æren af den Højnelse, der er sket i den almindelige Befolknings Levestandard fra Stenalderen til vor Tid, som den der har fundet Sted de sidste 3—4 Menneskealdre, thi det er i Virkeligheden de samme Aarsager, der er Grunden, nemlig Samfundets fremskridende Udvikling og stigende Produktivitet paa det produktionsmæssige Omraade, og der er vel ingen, der vil paastaa, at Socialdemokratiet paa dette Omraade har ydet nogen overvættes Indsats.

I Amerika, hvor Socialdemokratiet overhovedet ingen Indflydelse har, er Levefoden højere end i Danmark.

Hvis det var rigtigt, at Højnelsen af den almindelige Levestandard i de sidste 75 Aar kunde tilskrives Socialdemokratiet, saa vilde Verden vise os et Billede af socialdemokratiske Lande med en høj Levestandard og alle de Lande, hvor Socialdemokratiet ingen Indflydelse har, med en meget lavere.

Men det er jo langt fra Tilfældet. Hvis man f. Eks. tager et Land som U. S. A., hvor Socialdemokratiet prak-

Redaktion & Ekspedition: Blaagaards Plads 21 København N.
Kontortid: Mandag, Tirsdag, Onsdag fra 17 til 18, Torsdag fra 17½ til 19½, Fredag fra 17 til 18½. Postgiro 236.32

ARBEJDET

Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

[illegible]

Om Arbejdernes Kamp i andre Lande for 40 Timers Ugen, og hvad vi skal gøre, giver Pjecen:

40 Timers Ugen

udtømmende Besked

Køb den • Læs den • Spred den

15 ØRE

Faas Blaagaards Plads 21
Forsendelse plus Porto

[illegible] for Hjemmets fire Vægge var Arbejderens eget. I Dag er det som Regel alt sammen paa Afbetaling. Det er det bedste Bevis paa, at Arbejderens Løn ikke staar [illegible] Kapacitet [illegible] Handel med [illegible] gjenstande [illegible] paa Afbetaling. Gaa Gade op og Gade ned. Fra hver Forretnings Vindue smart sagt lige meget hvad de handler med, sælger Skiltene en [illegible] Paa Kort. Paa Rate. [illegible] der overhovedet ingen Forretning [illegible] hvis der skulde sælges [illegible]

[illegible] Levefodens [illegible] Produktionens [illegible]

Erobrer Arbejdspladserne hvor Værdierne skabes.

[illegible] mindre og Arbejdsløsheden bliver større. Det [illegible] at Kapitalisterne behøver færre Arbejdere til at indtjene de store Udbytter til dem end [illegible] nogen anden Regering. Kapitalisternes Stilling er altsaa ikke [illegible] under den socialdemokratiske Regering, og den har derfor ingen Værdi for Arbejderne, eftersom [illegible] virkeligt Fremskridt for dem maa ske paa Kapitalisternes Bekostning.

Ligesom Skyggen maa følge Manden, maa den socialdemokratiske Skyggeregering følge og gøre, hvad den virkelige Regering her i Landet vil, og denne Regering er den Finanskapital, der ejer og kontrollerer hele Landets Produktion. Derfor burde det heller ikke være saa vanskeligt for Arbejderne at [illegible] at det ikke hjælper at blive ved at gribe efter den politiske Skygge, men det, det gælder om, er at erobre den økonomiske Realitet, Produktions Stedet, [illegible], Fabriken, Byggepladsen og alle de Steder, hvor Værdierne skabes, og naar de har erobret Kilden, hvoraf al Rigdom udspringer, kan de selv bestemme dens retfærdige Fordeling og behøver ikke at nøjes med de Smuler, Kapitalisterne og Politikerne i Naade tilkaster dem.

Danmark maa købe Grise i Sverrig

Fra Norge og Sydsverige foregaar der i denne Tid en stor Eksport af [illegible] til Danmark. Man regner med, at det i Løbet af Foraaret bliver nødvendigt at indføre for mellem 3 og 4 Mill. Kr. her til Landet for at kunne tilfredsstille Efterspørgslen af Bacon paa vore udenlandske Markeder.

Danmark har jo hidtil selv kunnet producere de Svin, der var nødvendige for at tilfredsstille Markedet, og [illegible] Regeringen havde begyndt [illegible]

Det er baseret paa Svineavlen, saa [illegible] Bønderne ud for den Kalamitet, at de ikke alene ikke selv kunde leve, men heller ikke kunde klare deres Forpligtelser, Betaling af Skatter, Renter til Kapitalisterne og Arbejdslønninger, naar de ikke mere maatte producere det Flæsk, deres Bedrifter var lagt an paa.

Saa fandt Regeringen paa den geniale Ide at bestemme, at der ikke maatte opdrættes mere end et bestemt Antal Svin her i Landet. Reguleringen foretoges ved Fordeling af Svinekort. Dermed opnaaede Bønderne en Overpris for de Grise, der blev solgt paa Hjemmemarkedet [illegible] op til 60—65 Kr. pr. [illegible] Denne Overpris maatte Forbrugerne selvfølgelig betale. Derfor [illegible] at det [illegible] Land, Danmark, er det Land i Verden, hvor Flæsket er dyrest. Bønderne fandt sig nogenlunde tilfreds med Ordningen. Det er [illegible] med Svinekort [illegible] Om det samfundsøkonomisk er [illegible] er derimod et Spørgsmaal.

Som Følge af denne Produktionsindskrænkning [illegible] er Produktionen af Smaagrise selvfølgelig ogsaa bleven indskrænket, den har [illegible] af de Slagtesvin, der kunde leveres. Derfor er der nu ikke danske Smaagrise nok i Handelen til at tilfredsstille Efterspørgslen, og vi maa indføre fra Sverige.

Dette [illegible] Spørgsmaal om [illegible]

Arbejdssituationen

[illegible]

Bliv Medlem af F.S.

Alle

[illegible]

236.32

[illegible]

Arbejdet

10 Øre | Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse | 10 Øre

No. 12. | Fredag d. 25. Marts 1938 | 3. Aarg.

Mæglingsforslaget

Arbejderne, siger D. s. F.s Formand, Chr. Jensen i en Udtalelse til Pressen, har krævet Dækning for Prisstigningerne, ekstra Tillæg for lave Lønninger og en Ordning for nyantagne Arbejdere i Jernindustrien. Alle tre Krav er efterkommet og derfor mener han, at Forslaget bør vedtages af Arbejderne.

Arbejderne har krævet . . . I de allerfleste Tilfælde har Arbejderne overhovedet ikke haft Anledning til at stille og formulere Krav. Det er i de alt overvejende Antal Tilfælde blevet gjort af højtlønnede professionelle Fagforeningsfunktionærers Forsamlinger, af Folk der ikke mere har nogen direkte Tilknytning til Arbejdspladsen eller Værktøjet og ikke har nogen anden Interesse i Lønnens Størrelse, end at den ikke bliver saa lav, at Kontingentet ikke skal betales. I de faa Tilfælde, hvor Arbejderne har forstaaet at bevare saa megen Indflydelse paa deres egne Sager, at det er deres Generalforsamlinger, der tager Bestemmelse om hvilke Krav, der skal stilles, som det f. Eks. er Tilfældet med Bygningsarbejderne i København, der er der jo stillet helt anderledes og vidtgaaende Krav end de, Chr. Jensen refererer til.

Disse Arbejdere har bl. a. stillet Krav om en Lønforhøjelse paa 15 pCt., 40 Timers Uge, Ferie, blot for at nævne nogle af de Krav, der er stillet. Det giver et ganske andet Billede af, hvad Arbejderne mener er tiltrængt, end de Krav, der er bleven formuleret af Funktionærforsamlinger.

Det foreliggende Mæglingsforslags Værdi maales ogsaa bedst ved at se paa, hvor langt der er mellem de Goder, det byder Arbejderne, og de Krav, Arbejderne selv har stillet.

For de københavnske Byggefags Vedkommende, som her er taget som Eksempel, fordi vi tilfældigvis ved, at de selv har formuleret deres Krav, er Spørgsmaalet om Ferie og 40 Timers Arbejdsuge overhovedet ikke berørt i Forslaget. Det er Krav, der nu har været fremført Aar efter Aar, men som Mæglingsmanden mener, han ganske kan se bort fra, fordi de socialdemokratiske Ministre Gang paa Gang har udtalt, at en Forkortelse af Arbejdstiden kan der ikke være Tale om, og han af den Grund véd, at den Del af Fagbevægelsen, der er under fuldstændig Kontrol af de professionelle socialdemokratiske Fagforeningsfunktionærer, vil være med til at holde Kravet nede. Hvor berettiget og nødvendigt Kravet om Forkortelse af Arbejdstiden er fremgaar bedst af, at endnu op mod 1. April gaar paa det nærmeste Halvdelen af Bygningsarbejderne ledige.

De 15 pCt. Lønforhøjelse, der var stillet Krav om, er reduceret til 5 pCt., der jo ikke en Gang dækker den officielt anerkendte Prisstigning. Der er altsaa en uendelig Afstand mellem de Krav, Arbejderne har stillet, og det, Mæglingsforslaget byder dem. Det fortæller bedre end mange Ord og lange Artikler, hvor daarligt det er.

Endnu daarligere end for Bygningsarbejderne maa Mæglingsforslaget stille sig for de lavt lønnede Arbejdsmænd i Jernindustrien. De 6 pCt. Lønforhøjelse, der her gives plus den ekstra Lønforhøjelse for Nyantagne, der dog først træder i Kraft efter 3 Ugers Forløb, bringer jo ikke Lønningerne op paa et Niveau, hvor Arbejderne kan føre en blot nogenlunde taalelig Tilværelse. Det fortjener at blive forkastet med Fynd og Klem.

Socialdemokratiet uden Ansvar

Paa den socialdeomkratiske Arbejderskoles Afslutningsfest var Rasmus Hansen Aftenens Taler. Han talte om den urolige Verdenssituation. Det stadige Omkvæd paa Foredraget var iflg. »Soc. Dem.«s Referat: Socialdemokratiet har ingen Skyld i det, der er sket.

Det maa være den onde Samvittighed, der stadig forlanger Retfærdiggørelse. Hvis det var saa afgjort, at Socialdemokratiet var uden Skyld, var der ingen Grund til at bedyre det Gang paa Gang. Dette vilde fremgaa af Kendsgerningernes Logik. En Mand, hvis Ord altid staar til troende, vil aldrig bedyre sin Sandfærdighed, han selv saavel som de, der kender ham, tager det som en Selvfølge, hvorimod den Mand, der er kendt som en stor Løgnhals, bestandig maa bedyre sin Sandruhed, uden at der dog er nogen, der af den Grund tror mere paa ham.

Ligeledes er det med Socialdemokraternes Forsikring om deres Uskyld. Jo mere de bedyrer, des mere fæstner den Opfattelse sig, at de har den altovervejende Skyld.

Mon Socialdemokraterne vil benægte, at Aarsagen til, at vi nu staar foran en ny Krig er Kapitalismen, og at Udviklingen af den tyske Kapitalisme til Nazisme har gjort Situationen særlig faretruende. Men Skylden for, at der overhovedet findes Kapitalisme i Tyskland i Dag er Socialdemokratiets. Det var den socialdemokratiske Minister Noske, der i 1919 med kejserlige Officeres Hjælp slog den socialistiske Revolution ned. Havde Socialdemokratiet ikke meldt sig som Støtter for den vaklende Kapitalisme, saa var denne bleven likvideret i 1919, og Verden vilde have set anderledes ud i Dag.

Endelig var det ogsaa Socialdemokraterne, der sørgede for at genopbygge det nye kapitalistiske Tyskland med ekssempelløse Love, Sultelønninger til Arbejderne hvorved de banede Vejen for Hitler. Arbejdernes Organisationer blev af Socialdemokraterne berøvet deres Slagkraft, Arbejderne selv blev frataget Troen paa Socialismen, og paa at det var ad Klassekampens Vej, de skulde vinde deres Frigørelse. Derfor kunde Hitler sejre saa fuldstændig og let, som han gjorde, skønt hans Parti paa det Tidspunkt, hvor han overtog Magten, var i Opløsning og hans økonomsike Kilder udtømt.

Nej, Socialdemokratiet kan ikke snakke sig fra sit Ansvar.

Billig Arbejdskraft til Landbruget

Bønderne klager over Mangel paa Arbejdskraft samtidig med at de har jaget mere end 50,000 uddannede Landarbejdere til Byerne, fordi de ikke kunde beskæftige dem

Regeringen vil nu lære unge Byarbejdere Landbrugsarbejde og sende dem ud til Bønderne til Sultelønninger

Under Debatten i Rigsdagen om de unge Arbejdsløses Tvangsudskrivning til Arbejdslejre blev der fra Venstres Side indvendt mod Forslaget, at det kontante Vederlag de Unge skulde have for deres Tvangsarbejde var for højt, det vilde fremme den Mangel paa Arbejdskraft, der allerede var i Landbruget, fordi dette ikke engang kunde betale saa høje Lønninger.

Socialminister Ludvig Christensen svarede dertil, at Venstre ikke havde nogen Grund til Ængstelse i saa Henseende, for det første, fordi Landboungdommen, hvis den meldte sig til Optagelse i Arbejdslejrene vilde blive afviste, og dernæst fordi det netop var Hensigten med Arbejdet i Arbejdslejrene at oplære Byungdommen til Landbrugsarbejde og efter endt Udddannelse stille dem til Raadighed for Bønderne.

I »Soc. Dem« for i Søndags, hvor Socialministeren udtaler sig om Arbejdsløsheden, kommer han med den, naar man erindrer sig Bøndernes stadige Klage over Mangel paa Arbejdskraft, overraskende Udtalelse, at i Aarene 1932—34 har Landbruget skudt 50.000 Landbrugsarbejdere fra sig, som det ikke har kunnet beskæftige, og disse Arbejdere har da maattet søge til Byerne, hvor de har forøget Arbejdsløsheden med et tilsvarende Tal, enten ved selv at indtræde i de Arbejdsløses Rækker eller ved at fortrænge Byarbejdere fra deres Arbejde.

Socialministeren fremhævede endvidere, at selv om denne Bevægelse ikke fortsattes i samme Tempo, saa var det dog ganske afgjort, at der endnu hvert Aar skydes adskillige Tusinde Arbejdere fra Landbruget ind til Byerne.

Disse Udtalelser, dels de, der fremkom, under Debatten paa Rigsdagen, og dels Socialministerens Udtalelser til »Soc» Dem.«, er ganske interessante til Belysning af Problemet: Arbejdskraften til Landbruget, og den molboagtige Maade, det søges løst paa af Regeringen.

50.000 veluddannede Landarbejdere, der er kendt med og kan udføre et hvilket som helst Arbejde indenfor Landbruget, plus adskillige Tusinde hvert Aar, afskediges af Bønderne og fortrænges til Byerne, bl. a. ved, at Bønderne nægter dem Understøttelse, naar de gaar arbejdsløse. Naar dette er gjort henvender Bønderne sig til Regeringen, beklager sig over, at de »høje« Understøttelser i Byerne bevirker, at de ingen Arbejdskraft kan faa. Regeringen opretter derefter Tvangsarbejdslejre, hvor unge Arbejdsløse Byarbejdere udskrives for at oplæres til Landbrugsarbejde, for derefter at stilles til Bøndernes Raadighed — selvfølgelig til Lønninger, Bønderne dikterer. Derefter vil Svikmøllen antagelig gentages. De unge Byarbejdere, der nu bliver Landarbejdere, vil, for at kunne opretholde Livet, blive tvungen til at organisere sig og stille Lønkrav. Bønderne vil da afskedige dem og jage dem til Byerne for at give Plads for et nyt Kuld Løntrykkere fra de statautoriserede Udklækningsanstalter.

Det er ikke alene en molboagtig Maade at løse Problemet paa, men det tager ogsaa direkte Sigte paa at trykke de i Forvejen daarligt stillede Landarbejdere endnu længere ned til Fordel for den oppustede Papirskapital, der er investeret i det danske Landbrug.

Somfundsøkonomisk set er der ingel Tvivl om, at det er idiotisk systematisk at jage højt kvalificerede Arbejdere fra et Erhverv, enten ud i Arbejdsløshed eller ind i andre Erhverv, hvor de fortrænger andre kvalificerede Arbejder, og erstatte dem med andre mindre kvalificerede, som det i alt Fald tager Tid at oplære. For Arbejderklassen som Helhed er det en meget farlig Fremgangsmaade, der ogsaa kan praktiseres indenfor andre Omraader end Landbruget. Bønderne er jo ikke de eneste Arbejdskøbere, der beklager sig over de »høje« Lønninger.

Det er Børn og unge Mennesker, Bønderne ønsker.

Hvad det er for Arbejdskraft, Bønderne ønsker, faar vi Oplysning om paa anden Maade.

I Dagspresen meddeles det nemlig, at Statsminister Stauning vil nedsætte en Kommission til at undersøge de Vanskeligheder, Landbruget har med

Fagbevægelsen i Finland

Medlemtallet i kraftig Stigning

Fra Helsinfors skrives til »Arbetaren«.

Den finske Fagbevægelse har gennemgaaet mange vekslende Omskiftelser. Den opstod som et Værn for Arbejderklassen i en Tid, da Zarismens Tryk hvilede ligesom en Mare over Finland og dets Folk. Under Storstrejken Efteraaret 1905 spillede Fagforeningerne en betydende Rolle og under Borgerkrigen 1918 fik man et nyt Bevis for, at de faglige økonomiske Organisationer er den socialistiske Arbejderbevægelses Rygrad. Men den herskende Klasse besejrede Arbejderne i den blodige Tvekamp, og alt hvad der regnedes til Arbejderorganisationerne blev tilintetgjort og Borgernes Sejrsglæde var stor.

Men efter den værste Forskrækkelse efter de Hvides Hævnakt, der krævede 30 000 Ofre, af hvilke alene 15 000 døde af Sult i Fangelejrene, havde lagt sig, begyndte Arbejderne paa ny at samles i faglige og soialistiske Organisationer. Fra 1930 stod den faglige Bevægelse under kommunistisk Indflydelse. Socialdemokraterne førte en stærk Opposition mod den kommunistiske Fagpolitik. Men trods dette besluttede Landsorganisationen gennem en almindelig Urafstemning, at tilslutte sig den røde Internationale i Moskva. Denne Beslutning blev dog aldrig udført, særlig paa Grund af, at man vilde undgaa Indgriben fra Regeringens Side. Den havde tidligere opløst det kommunistiske Parti, da dette tilsluttede sig Moskva-Internationalen, og senere blev dette Forbud godkendt af Højesteret. Man vilde ikke udsætte Landsorganisationen for den samme Skæbne. Man lod sig nøje med, at Flertallet af Medlemmerne havde udtalt sig for Moskva.

Efter flere Aars bitter Strid mellem Socialdemokrater og Kommunister sejrede Fornuftens Stemme indenfor Fagbevægelsen og de stridende Retninger etablerede et frugtbart Samarbejde indenfor Forbundene og Landsorganisationen. Fra Aar til Aar voksede Medlemsantallet, og i 1932 var det oppe paa 90 000. Men da brød Striden løs paany, og Socialdemokraterne sprængte nu Fagbevægelsen ved at danne deres egne Fagforeninger. Det var paa samme Tid Lappofascisterne traadte frem paa den politiske Arena og krævede, at Kommunisternes Organisationer skulde forbydes. Dette blev ogsaa Enden paa Visen. Den gamle Landsorganisation, dens Forbund og Fagforeninger opløstes, og Marken laa nu frit for Socialdemokraterne.

Hvorledes skulde Arbejderne nu stille sig? Nye Fagforeninger, som kunde mistænkes for kommunistisk Tilsnit, fik man ikke Lov at danne, og til de socialdemokratiske Fagforeninger vilde Arbejderne ikke tilslutte sig. Paa den Maade kom Majoriteten af Arbejderne i Finland til at staa uorganiserede i mange Aar. Men til sidst begyndte de at indse, at noget maatte de gøre for at forbedre deres Løn- og Arbejdsvilkaar, og de begyndte at knytte Forbindelser med de socialdemokratiske Fagforeninger. Denne Bevægelse har udviklet sig hurtigt i de to sidste Aar.

Efter at Regnskaberne fra forrige Aars sidste Kvartal nu er indkomne fremgaar det, at Finlands Fagforeningers Centralforbund har haft en Fremgang i Medlemsantallet fra 44 090 ved Udgangen af Aaret 1936 til 64 301 ved Udgangen af 1937. Altsaa en Nettofremgang paa 20 211 Medlemmer.

Denne Medlemsforøgelse er den største, der nogen Sinde har fundet Sted paa et eneste Aar i den finske Fagbevægelses Historie, bortset fra Undtagelsesaaret 1917. Medlemsfremgangen udgør 45,8 pCt. I 1936 øgedes Medlemsantallet kun med 30 pCt.

Metalarbejderforbundet er det største af de finske Fagforbund. Det har 12 332 Medlemmer og har haft en Medlemsfremgang sidste Aar paa 52,2 pCt. Transportarbejderforbundet har haft den største procentvise Fremgang, nemlig 114,6 pCt. Tekstil- og Træarbejderforbundene har hver overskredet de 5000 Medlemmer. Fire andre Forbund har over 4000 Medlemmer. Ikke et eneste Forbund har Tilbagegang. Det samlede Medlemsantal ved Aarsskiftet i den finske Landsorganisation var paa 64 301, og man regner med ved Udgangen af dette Kvartal at have passeret de 70.000.

Det er ikke bare Medlemsantallet, der stiger indenfor den nye Landsorganisation, der begynder ogsaa at blæse en ny radikal Vind blandt Arbejderne.

„Arbejdet" som Maanedsblad

Som meddelt i sidste Nummer har Fagoppositionens Sammenslutning besluttet med Udgangen af April Kvartal at standse Udgivelsen af Ugebladet »Arbejdet«. Dette bliver altsaa det sidste Nummer af Ugebladet »Arbejdet«.

Vi fortsætter herefter som Maanedsblad. Majnummeret vil udkomme den sidste Uge i April og vil fremtræde i en ny stærk forskønnet og forbedret Skikkelse. Det vil blive paa 12 Sider i moderne Magasinformat, Farvetryk, og det vil sagligt og indgaaende behandle alle de Spørgsmaal, der i vor Tid hober sig op for Arbejderne og tvinger dem til at tage Stilling til lige fra de store, omvæltende Begivenheder ude i Verden til de mindre Problemer, de stadig stilles overfor i deres Fagforening. Vi vil bestræbe os for at knytte de bedste Medarbejdere til Bladet, Mænd og Kvinder, der virkelig har Indsigt og Kundskab om de Emner, de skriver om.

Maanedsbladet vil komme til at koste 25 Øre i Løssalg. Abonnementsprisen bliver Kr. 1,50 for et halvt Aar, Kr. 3,00 for et helt Aar frit tilbragt. Resten af Aaret, fra Maj til 1. Januar, ialt 8 Numre, vil koste Kr. 2,00.

I Løbet af April Maaned vil Abonnenterne som sædvanlig blive besøgt af vore Opkrævere for at anmode dem om at fortsætte Abonnementet paa Maanedsbladet og opkræve Beløbet. Der kan enten betales for hele Aaret Kr. 2,00, hvilket vil lette Opkræverne i deres Arbejde. Der kan ogsaa betales 50 Øre for Maj og Juni Nummeret, Abonnenterne vil da blive besøgt igen omkring den 1. Juli for at blive afkrævet Betalingen for Resten af Aaret Kr. 1,50.

Idet vi nu som Ugeblad tager Afsked med vore Læsere og takker dem for den Interesse og Trofasthed, hvormed de har fulgt Bladet, anmoder vi dem om at overføre den samme Interesse til Maanedsbladet. Køb det, abonnér paa det, agitér for det, saa det bliver muligt for os inden for en overskuelig Fremtid at udvide Sideantallet og forbedre det paa andre Maader.

Sagen er nemlig den, at det er ganske ligegyldigt, hvor lav Arbejdslønnen til Landbruget bliver presset ned, saa vil den altid blive for høj, og hvis man kunde tænke sig det, at Bønderne fik gennemtrumfet, at Staten stillede gratis Arbejdskraft til Raadighed for dem, saa vilde der ikke gaa mange Aar, før de vilde kræve af Staten, at den skulde betale dem for at beskæftige Arbejdskraften.

Dette foregaar paa følgende Maade: Vi forudsætter nu, at det lykkes Bønderne at faa Regeringen til ved Tvangslove og andre Foranstaltninger at fremskaffe Arbejdskraft til Landbruget til en Løn, Bønderne anser for tilstrækkelig lav. Den øjeblikkelige Fortjeneste, de har deraf viser sig i et forøget Nettoudbytte af deres Gaarde. Denne Merfortjeneste kapitaliserer de straks. Det vil sige, at deres Gaard er bleven saa meget mere værd som den kapitaliserede Merfortjeneste, de har indvundet ved at underbetale deres Arbejdere, udgør.

Følges denne Nedpresning af Arbejdernes Lønninger med nogle »gode Aar« for Bønderne, d. v. s. af stigende Priser for deres Produkter, saa vil det igen bevirke et stigende Udbytte af deres Gaard, der igen kapitaliseres. Gaarden stiger mere og mere i Værdi. Men man maa lægge Mærke til, at det stadigvæk er den samme Gaard, med samme Jordtilliggende, samme Besætning og Redskaber. Altsaa Gaardens Værdistigning er sket uden tilsvarende Forøgelse af reelle Værdier. Den er fiktiv, og Korthus, der blæser om ved den mindste økonomiske Uro.

Dels ved direkte Laan fra Ejerens Side, dels ved Handel med Ejendommene giver Kapitaliseringen af det forøgede Merudbytte sig altid Udtryk i forøget Gældsbyrde, som Regel til den yderste Grænse af Forrentningsmulighederne under de herskende »gode« Konjunkturer. Sker der nu imidlertid et Omslag i disse Konjunkturer med Prisfald for Bøndernes Produkter, saa kan han ikke, naar han skal betale Renter og Afdrag til Kapitalisterne for den forøgede Gæld, betale den allerede i Forvejen for lille Løn til sine Arbejdere. Han henvender sig da igen til Stauning og forlanger dels, at Staten skal skaffe ham Midler til at betale sine Renter til Kapitalisterne, og dels, at Regeringen stiller Arbejdskraft til hans Raadighed til en Løn, som Landbruget kan betale. Det bliver til sidst slet ingen.

at skaffe sig Arbejdskraft. Af de ledsagende Oplysninger fremgaar det, at den Arbejdskraft Bønderne særlig har Brug for, er unge Mennesker i Alderen 14—20 Aar.

Men nu er det saa uheldigt for Bønderne, at Antallet af denne Aldersklasse i de kommende Aar vil blive stærkt reduceret. Ved befolkningsstatistiske Beregninger er det fastslaaet, at unge Mennesker i Alderen 14—20 Aar i Løbet af en 10 til 15 Aar i Antal vil gaa ned med ca. 10 000. Da Bønderne ikke engang nu kan tilfredsstilles med Børns og unge Menneskers billige Arbejdskraft, bliver Vanskelighederne selvfølgelig uovervindelige i de kommende Aar, hvor Tilbudet vil blive stadig mindre, og Bønderne ser allerede den frygtelige Fare i Øjnene at de bliver nødt til at tage den voksne, men ogsaa dyrere Arbejdskraft i Anvendelse.

Det er for at se at redde Bønderne fra denne frygtelige Kalamitet, at Stauning nedsætter den omtalte Kommission. Selv om Stauning selvfølgelig er et Unikum af Dygtighed, og selv om Steincke opbyder al sin Formaaen med Hensyn til at faa Folk til at sætte Børn i Verden, saa tvivler vi dog meget paa, at det vil lykkes for dem at overvinde den biologiske Vanskelighed, at faa Agitationen for flere Børnefødsler, selv om den følges af Befolkningen, til som øjeblikkelig Resultat at give unge Ynglinge og Møer paa 15—18 Aar. Selv parlamentariske Ministre og Kommissioner har deres Begrænsning. Man skulde egentlig synes, at en saadan Kommission var formaalsløs. Der er imidlertid Grund til at vente, man skal i alt Fald ikke forsværge det, at man vil forsøge noget i Retning af at tvangsudskrive Landets Arbejderungdom i den nævnte Alder, akkurat som den nu udskrives til Soldat, og stille den til Raadighed i fornødent Antal til Udbytning for Bønderne.

Talen om Mangel paa Arbejdskraft til Landbruget er meningsløs, naar mere end 50.000 Arbejdere er trængt bort derfra og nu gaar arbejdsløse i Byerne.

Al den Snak om Mangel paa Arbejdskraft til Landbruget, der for øvrigt er lige saa gammel som den moderne Bondestand, er noget forrygende Vrøvl, grebet ud af Luften. Man skulde forsværge, at det overhovedet er muligt at faa fornuftige, alvorlige Mennesker til at diskutee Spørgsmaalet, naar det er en Kendsgerning, at der gaar mere end 50.000 dygtige, velkvalificerede Landarbejdere arbejdsløse i Byerne, drevet derind af Bønderne, fordi de ikke har Brug for dem.

Problemet er slet ikke Mangel paa Arbejdskraft, men det er et Betalingsspørgsmaal. Det er billig, helst gratis Arbejdskraft, Bønderne er ude efter, men det er jo noget ganske andet, og man havde da i alt Fald Lov at vente af en socialdemokratisk Regering, at den ikke vilde stille sig til Raadighed for Bøndernes Interesser i den Henseende.

Regeringen skænker Bønderne nogle Millioner til Rentebetaling og ved »prishævende Foranstaltninger« fordyrer de kunstigt Varerne, hvilke Omkostninger betales af Forbrugerne — hele den øvrige Befolkning.

Hvad gør Stauning nu, naar han faar en saadan Henvendelse fra Bønderne?

Ja, det kan siges med Sikkerhed, for vi har set, hvorledes han har baaret sig ad under den sidste Krise. Han giver først i kontante Tilskud nogle Millioner til Bønderne til Hjælp til Rentebetalingen. Derefter laver han en Akkord-Ordning, hvorefter Bønderne nøjes med at betale fra 3—10 pCt. af den løse Gæld, de har. Det er ialt væsentlig besiddelsesløse Haandværkere o. l., der rammes af denne Ordning, hvorimod Kapitalister og Pengeinstitutter, der har pantesikret deres Laan i Ejendommene ikke skal afskrive noget.

Da det stadig væk kniber for Bønderne at udrede Renterne til Kapitalisterne, laver han forskellige Landbrugsordninger hvorved Varerne kunstig fordyres. Disse Omkostninger maa udredes af Forbrugerne, plus Omkost-

Digteren og Livet

Og nu skriver Digteren
Foraarsdigt
om Livet, der lokkes af Mulden —
om Solen der kæmper sejrsvis
mod Kulden.

Om Krokus,
Erantis
og Vintergæk —
Om Fuglenes
solkaade
Foraarstræk —.

Om Havvand
der blaaner
af Salt og Sol —
om Skovbund med
jomfruspæd
Martsviol.

Om Piger
der trækker
i Foraarsskrud
med køligblank
rød
Influenza-Tud.

Om alt det,
der stemmer
en foraarskæk
og bortødsler
Flasker
af Digterblæk.

Ja — nu skriver Digteren
Foraarsdigt
om Livet og Forsommergrøden —
mens Verden hæver sit Pusterør
mod Døden!

Halfdan.

---

ningerne ved »Ordningerne«s Administration, der ikke er billig.

Naar Bønderne trods disse Foræringer stadig skriger paa billigere Arbejdskraft, bruges først Fagforeninger og Arbejdsløshedskasser til at tvinge Arbejderne til at tage Arbejde paa Landet til en alt for lille Løn. Men da der trods alt er en Grænse for, hvor langt ned selv Landarbejdere kan presses, naar de har Familie at skulde forsørge, de skal jo ogsaa være med til gennem Prisstigningen at betale Bøndernes Gældsstiftelse, saa bliver Resultatet, at de skydes ud af deres Arbejde og jages til Byerne, medens Stauning opretter Statsanstalter for Udklækning af billig Arbejdskraft til Bønderne, fremstillet af unge arbejdsløse Byarbejdere. Der er ingen Grænser for, hvor langt der kan naas i den Retning. Naar Bønderne ikke selv skal bære Byrderne af deres Gældsstiftelse og Kapitalisterne ikke Risikoen af deres Kapitalanbringelse, saa kan man meget vel opleve den Dag, hvor Staten udskriver unge — baade By- og Landarbejdere til gratis Arbejde for Bønderne, og oven i Købet giver Bønderne en kontant Præmie for at beskæftige dem.

Alt dette gøres kun for at redde en Kapital, der aldrig har eksisteret.

Og saa har alle disse Foranstaltninger, denne ekstra Beskatning af hele Befolkningen, og Landarbejdernes Trykken ned under Sultegrænsen, kun dette ene Formaal at redde en Kapital fra Udslettelse, som faktisk aldrig har eksisteret. Mindst Halvdelen af den Kapital, der i Dag er indvesteret i dansk Landbrug, har aldrig eksisteret andet end paa Papiret. Der staar ingen reelle Værdier bag. Det er i Virkeligheden kun en kapitaliseret arbejdsfri Indtægt, forskrevet af Bønderne til Kapitalisterne, hvis Grundlag var Inflation og oppustede Varepriser. Naar disse svigter, maa denne Kapital selvfølgelig slettes, og Tabet maa bæres af Debitor og Kreditor, som de er Venner til. Saaledes er nu en Gang Kapitalismens Vilkaar — naar der ikke er en Stauning, der kommer de betrængte Kapitalister til Hjælp og bekatter hele det øvrige Samfund til Fordel for dem.

Hvis denne Kapital trods alt alligevel skal blive ved at bestaa, saa kan det kun ske ved, at der ved Arbejde skabes reelle Værdier bag de værdiløse Obligationer, og det er det, Staunings Landbrugspolitik tilsigter. Ved Landbrugsordningen skaffer Stauning Bønderne — i Virkeligheden er det Obligations-Kapitalisterne — en højere Pris for deres Varer, end de kan tilkomme. I Virkeligheden vil det sige, at hele den øvrige Befolkning — i følge Sagens Natur rammer det i Kraft af deres Mængde og Forbrug mest Arbejderne, der maa aflevere en Del af deres Arbejdsudbytte af de værdiløse Obligationer.

Men Landarbejderne, der i Forvejen hører til de daarligst stillede i Samfundet kommer til at betale to Gange. Først maa de nemlig sammen med den øvrige Befolkning betale i Forhold til deres Forbrug. Men dernæst tvinges de til at arbejde for en Løn, der ligger langt under det almindelige Lønniveau her i Landet. Det, de faar for lidt i Løn skal ogsaa bruges til Dækning af Papirsobligationerne.

Det er oprørende, at et Ministerium, der om sig selv siger, at det repræsenterer Arbejderne, vil være med til i den Grad at beskytte Kapitalisterne, at mere end 50.000 Arbejdere skal rives væk fra det Milieu og Arbejde, som de fra Barnsben er vant til, medens andre Arbejdere skal tvangsudskrives til at overtage deres Arbejde til en endnu mindre Betaaling, blot for at nogle Kapitalister kan vedblive at oppebære en arbejdsfri Indtægt, der ingen økonomisk Berettigelse er for, og hvis moralske Berettigelse er hinsides al sund Fornuft og Retfærdighed.

Det maa haabes, at Landarbejderne i deres Fagforeninger vil tage dette Spørgsmaal op til Drøftelse og rejse en Storm af Protester mod disse stadige Angreb paa deres Eksistens, saa Magthaverne her i Landet bliver klar over, at der er en Grænse for, hvor langt de lader sig trykke ned, og at den Grænse nu er naaet.

Hørt og set

Sovjet-Unionen er et overordentligt hyggeligt Land. Lutter Idyl og samovarsnurrende Tehygge!

Dette Indtryk faar man i hvert Fald, naar man læser en Artikel i »Arbejderbladet« fra den 19. Marts, hvor Sovjet-Flyveren Baidukof skildrer et Besøg hos den jævne, hjertelige, intelligente og geniale Kammerat Stalin.

Kammerat Stalin udspørger Kammerat Baidukof om tekniske Detailler vedrørende Konstruktionen af Flyvemaskinen. »Og jeg« — siger Baidukof — »maatte til gøre en lille Pause, før jeg svarede, for ikke at føre vor største Mand, vort Folks Leder, som talte saa jævnt til mig, paa Vildspor.«

Og Baidukof undrer sig over Stalins tekniske Indsigt, thi »denne Indsigt kunde kun være Resultatet af mangesidigt Kultur og stor Intelligens«. »Noget andet, som slog mig under Mødet med Kammerat Stalin, var hans Omsorg for Mennesker,« siger Baidukof (se Moskva-Processerne), og Stalin udtaler, at Menneskene er den kostbareste Kapital i Verden (se Moskva-Processerne), og at Tilfældigheder tit betød Døden (se ogsaa Moskva-Processerne).

Derefter faar Baidukof og to andre Flyvere Invitation til at besøge Kammerat Stalin privat. Baidukof tror først, det er en Spøg, men da han ser »den glade Ophidselse i sin Vens Øjne og hans Fingres Skælven«, bliver han klar over, at det er sandt, og han bliver selvfølgelig ogsaa ophidset, medens Hjertet slaar muntert.

Saa faar vi de meget vigtige Oplysninger, at Stalin er glad for Frugttræer, og at han retter omhyggeligt paa Bambuskæppene, der støtter de frugtbugnende Grene.

Derefter foreslaar Kammerat Stalin, at de skal spille Kegler. »Han tog først Kuglen, og med en øvet Bevægelse sendte han den afsted og ramte K o n g e n og flere Kegler. Saa var det Baidukofs Tur. Det tog ham nogen Tid, før han havde regnet ud, hvordan man skulde bære sig ad med at trille Kuglen hen ad Banen.« (Bemærk, hvorledes Stalin, den guddommelige, straks vælter Kongen og dermed viser sit revolutionære Sindelag og sin høje Intelligens!)

Eftersom Dagen gaar, bliver Stalin mere munter, han fortæller Historier, »saa Tilhørerne er ved at flække af Grin«, han foreslaar, at de unge skal danse, »han fandt selv en Dansemelodi og satte den paa Grammofonen og sang selv med«, og da en af Flyverne falder i Søvn paa Sofaen, »hentede han et Tæppe og lagde det omsorgsfuldt over ham.«

Til Slut underholder Stalin med russiske og georgiske Sange, og Baidukof slutter til Samovarens og Hovedets Snurren: »Vi havde ikke Spor Lyst til at forlade denne sjældne Mand, som havde bedaaret og vundet os ved sin kloge Jævnhed. Men hans Arbejde krævede mere Hvile end vort, og vi skiltes fra Kammerat Stalin og gik hjem med et Indtryk, som vil vare hele Livet — af en jævn og hjertelig Vært, en stor Leder og et genialt Menneske.«

BRDR. THØGERSEN'S
BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 E
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 12—14.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
Urinprøver modtages til Konstatering af eventuelt Svangerskab. (Pris 6 Kr.)
J. H. LEUNBACH

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

Divaner, Lejlighedskøb
En Del Divaner sælges langt under Værdien
Værkstedet, Griffenfeldtsgade 26.

Pif — paf — bangg . . . Hvad var det? Naah . . . det var bare »Menneskevennen« Stalin, der skød 18 **Mennesker!**!

TORKILD IGEN —

Forlov dig,
men gør det forsigtigt,
si'r Torkild —
husk Afholdenhed,
det er rigtigt,
si'r Torkild —
5 Aar i Forlovelses-cølibat'en?
Skal Sengen staa urørt
til Brudenatten?
Ja . . . si'r Torkild.

Gestapos Terror mod tyske Trotskister

»Arbejdet« har flere Gange omtalt den Terror det tyske Gestapo udøver mod de trotskistiske Kammerater, som i Tyskland illegalt modarbejder Hitler-Systemet.

Netop i disse Dage har vi faaet Efterretninger fra disse Kammerater i Hamborg. Paa samme Tid, hvor Stalins Bødler er parat til paany at myrde og kvæle de endnu tiloversblevne Rester af Oktober-Revolutionens gamle Forkæmpere, faar vi Oplysninger om paa hvilken Maade Gestapo bekæmper de revolutionære Arbejdere, som Stalin kalder for »Fascismens Allierede« og »Gestapo-Agenter«. For ikke at skade de troskistiske Kammerater i Hamborg er vi afskaaret fra at kunne bringe hele Materialet, de forfulgte Kammeraters relative Sikkerhed er os selvfølgelig dyrere end Reklame.

Kammeraterne, som bekendte sig aabent til den revolutionære Kommunisme og 4. Internationales Principper, blev idømt følgende Straffe:

Charly Munter, Kontorist, fik 10 Aars Tugthus.

Heiz Leidersdorf, Biolog, Lærer, fhv. Leder af den kommunistiske Studentergruppe ved Universitetet i Hamborg, 9 Aars Tugthus.

Wilhelm Defert, Typograf, 23 Aar gammel, fik 6 Aars Tugthus. Defert blev arresteret, medens han var Soldat.

Hannes Bremer, 28 Aar gammel, fik 6 Aars Tugthus.

Anita Suhr, 5 Aars Tugthus.

Herbert Bodenschatz, Boghandler, 5 Aars Tugthus.

Ernst Schacht, Drejer, medstifter af det kommunistiske Parti, fik 3 Aars Tugthus.

Endvidere idømtes fra 2 til 5 Aars Tugthus eller Fængsel følgende Kammerater: Willi Liebelt, Gustav Lepper, Student, Hans Tapé, Kontorist, Hans Reder, Arbejdsmand, fhv. Medlem af Wiener Schutzbund; Kurt Schmidt, Sømand, Robert Kramer, 65 Aar gammel, Deltager i Oktober-Opstanden i Hamborg; Walter Cahnbly, Typograf i Rigsbanens Trykkeri, Diekmann, Telegrafarbejder, Fiete Holbe, Blikkenslager, Schulert, Værftsarbejdsmand ved Hamburg-Amerika-Linien. Schulert blev arresteret paa Bedriften.

Alle Kammeraterne maatte gennem-

Redaktion & Ekspedition: Blaagaards Plads 21. København N.
Kontortid: Mandag, Tirsdag, Onsdag fra 17 til 18. Torsdag fra 17½ til 19½. Fredag fra 17 til 19½. Postgiro 236.32.

ARBEJDET

Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Et Skammens Dokument

Stalinisterne er nu mere krigsgale en det yderste Højre

Centralkomiteen for de danske Stalinister har begaaet et Opraab, der iflg. Arbejderbladet uddeles i en Mængde af 100 000 Stk. Opraabet er det mest militaristisk krigsgale Sammensurium, der længe er set her i Landet, brygget sammen af kapitalistisk og nazistiske Fraser, som »det danske Folk«, »danske Kvinder og Mænd«, »Stammefrænder« etc.

Opraabet fortæller, at Danmarks »tusindaarige Uafhængighed nu staar i Fare, og at »det danske Folk« nu maa tage »Landets Skæbne i egne Hænder. »Nu er Timen inde«, hvor »By og Land, Arbejdere og Bønder, Haandværkere og Fiskere og Næringsdrivende«, med andre Ord hele Befolkningen fra Syd til Nord, fra Øst til Vest, fra Venstre til det yderste Højre, fra den usleste Arbejdsløse til den rigeste Kapitalist, maa samle sig — For hvad? For at »hævde og værne Landet mod økonomiske, politiske og militære Angreb udefra«. Vi kender Tonerne igen, men det plejer at være i Højres Aviser, de bliver publiceret.

Det er en Sag for de nordiske Lande at gøre det af med de fascistiske i en Krig.

Men vi skal altsaa værne Landet mod militære Angreb (Arbejderne har ingen Fædreland, Karl Marx), (Arbejderne maa under en Krig bekæmpe deres eget Bourgeois, Lenin), og »Danmark staar ikke alene« fortælles der videre. »I Sverige som i Norge, paa Island som i Finland har vi Klassefæller, Meningsfæller, **Stammefrænder**, om fornødent **Vaabenfæller!** De nordiske Lande med deres Naturrigdomme, deres 16 Millioner Indbyggere og deres **stolte Frihedstraditioner** udgør tilsammen en Magt, hvorimod Angrebene fra hele Fascismens økonomiske og militære Apparat maa prelle af.

Ja, det er da klart, at 16 Millioner Danskere, Nordmænd, Svenskere og Islændere m. m., der ganske vist er spredt over en Fjerdedel af Kloden, og for hvem det i Tilfælde af Krig vilde være vanskelig nok at opretholde Forbindelse med hinanden, sagtens kan hamle op og gøre det af med det nazistiske Tyskland, der tæller 70 Millioner Mennesker, der ogsaa er Klasse- og Meningsfæller, Stammefrænder og Vaabenfæller, og som ogsaa har »stolte Frihedstraditioner« at forsvare lige saa forløjede som de skandinaviske.

Man mindes den gamle Danmarkshistorielære i Skolerne, hvor Børnene gennem Bagen fik banket ind i Hovedet, naar de ikke kunde nemme det paa anden Maade, at en Dansker sagtens kunde tage det op med 10 Tyskere, hvis det skulde komme til Krig. Stalinisterne maa jo tro, at en af Danskernes vidunderlige nationale Egenskaber ogsaa er Dumheden.

Stalinisterne afgiver Førerskabet til den socialdemokratiske Regering.

Opraabet opfordrer videre til »at skabe den danske Folkesamling for Fred og Frihed, for Landets Uafhængighed og for ordnede økonomiske Forhold«. Vi gad se den Kapitalist, der ikke vil skrive under paa det og bedyre, at det neop er det han kæmper for.

»Lad ikke betydningsløse Særinteresser skille«. Henvendt til Arbejderne vil det sige: Lad ikke Klasseinteresser skille. Slut Borgfred med det kapitalistiske Samfund. Gaa i Krig. Slaa ihjel, og bliv selv slaaet ihjel. Og det er logisk. Naar man vil Krig og arbejder for Krig, maa der være Borgfred. Et Land, hvor ikke alle Borgere staar under Militærlovene, hvor Arbejderne ikke alene kan tvangsudskrives til Fronten, men ogsaa til Arbejde i Fabrikerne og til den Løn, den militære og politiske Ledelse foreskriver, kan ikke føre Krig.

Det mest overraskende er følgende Passus: »Vi venter, at Regeringen tager Opgaven op, sætter sig i Spidsen, tager Føringen i dette Arbejde.«

Nu er vi jo ellers altid blevet belært om, at intet paa denne Jord havde Haab om at lykkes, naar det ikke skete under Førerskab af Stalinister, den lille af Gud — undskyld af Stalin — udvalgte, ene af alle Mennesker med særlige Evner benaadede stalinistiske Elite. Det er en overraskende, men klædelig Beskedenhed, at der dog er et Omraade, hvor de erkender, at de ikke magter Opgaven, nemlig at opfanatisere de danske Arbejdere i en Krigs- og nationalistisk Dilerium, men overlader dette til den ellers saa evneløse socialdemokratiske Regering. Det bliver sikkert paaskønnet.

Et socialt Program, der slaas over Ende af de militære Krav.

I sikker Forvisning om, at et Opraab, der kun indeholder Opfordring til Krig og Forberedelse til Krig ikke vilde finde nogen særlig god Grobund blandt danske Arbejdere har Stalinisterne som Madding indflettet nogle sociale Krav og Reformer som: Arbejde, Bekæmpelse af Dyrtiden, Lettelse af Renteaaget, ordentlig Forsorg for Gamle, Invallder o. s. v. Frihed for det arbejdende Folks demokratiske Organisationer o. s. v.

Om alle disse Krav gælder det, at de kun kan gennemføres ved en Nedsættelse af Militærbevillingerne. Skal Danmark have forøgede Udgifter til Rustninger, hvad uvægerlig vil blive Følgen, hvis vi skal efterkomme Stalinisternes Opfordring til at ruste for Krig, saa vil det ikke undgaas, at de sociale Udgifter, tværtimod at blive forhøjet vil blive nedskaaret. Og hvad de demokratiske Rettigheder angaar, saa vil de automatisk blive afskaffet den Dag, Krigen er en Kendsgerning og blive indskrænket i samme Grad, som vi nærmer os Krigen. Vil man Krigen, maa man betale Prisen, og den er Indførelse af samme ufri Tilstande som dem, der nu hersker i de fascistiske Lande. I Sandhed en daarlig Maade at bekæmpe Fascismen paa, selv at kalde paa den.

Var Østrig fri.

Dette højst mærkelige Opraab, der er en Skamplet for det Parti, der har udgivet det, slutter med følgende lige saa mærkelige Underskrift. »Køben havn, i den Uge, Hitlers Hær under tvang det hidtil frie Østrig«.

Det er en helt ny Oplysning set fr et Arbejdersynspunkt, den der giv her, at Østrig hidtil har været fr Saa maa alle Efterretninger og Blad artikler fra og om Østrig — ogsa »Arbejderbladets« være Løgn fra En de til anden, thi efter dem fremgaar det, at de østrigske Arbejderes »demokratiske Rettigheder« blev frataget dem med Militærmagt og under Kanoners Torden i 1934, og at flere Tusinde Arbejdere maatte lade Livet under Forsøg paa at forsvare dem. Siden da har Arbejderne levet i en Tilstand af Ufrihed og Diktatur, der ikke i nogen Maade adskiller sig fra den deres tyske Klassefæller maa døje, men at dette kan kaldes et frit Østrig viser bedst Kommunisternes Dekadence.

---

gaa en haard Tortur, for at Gestapo kunde afpresse Tilstaaelser af dem, saaledes blev Charly Munter lagt 40 Døgn i Haandjern. Heinz Leidersdorf var 6 Maaneder i Enkelcelle, uden nogen som helst Beskæftigelse. Mindst 3 Maaneder, sandsynligvis hele Tiden i Haandjern og til Tider i Fodlænker.

Anklagen mod Kammerat Hans Kramer, Søn af ovennævnte Robert Kramer maatte tilbagetrækkes, fordi han selv gjorde Ende paa sine Lidelser. Han begik Selvmord i Cellen. Hans Kramer var Typograf i Senatstrykkeriet i Hamborg og smuglede derfra Stikbreve ud for at informere Kammeraterne. Walther Cahnbly forsøgte 3 Gange at begaa Selvmord for at undgaa Mishandlingerne.

Selv om disse Enkeltheder er kommet os meget sent i Hænde, betragter vi, særligt i disse Moskva-Procesdage, disse vore trofaste Kammerater som Kronvidner mod de forbryderiske Anklager, som rettes mod den revolutionære Arbejderklasse af Forrædderen Stalin.

Albert.

Bliv Medlem af **FS**

1. Maj

udkommer Arbejdet som Maanedsblad

12 Sider **Farvetryk**

Aktuel:

Fagbevægelse i Indland og Udland

Verdensbegivenhederne belyst i Forhold til Arbejdernes Interesser

UAFHÆNGIG

Uden Hensyn til politiske Partier

Hele Aaret 3 Kr. - Halvaarlig 1,50 - Løssalg 25 Øre pr. Nr.

Køb det! Læs det! Hold det!

Teserne revideres

I Teserne »Krigsfaren og Kommunisternes Opgaver«, der vedtoges paa den 6. kommunistiske Verdenskongres hedder det bl. a.:

»Under den sidste imperialistiske Krig spillede hos Ententen Parolen: Kamp mod den preussiske Militarisme«, hos Centralmagterne: »Kamp mod Zarismen«, den afgørende Rolle, da det gjaldt om at mobilisere Masserne for Krigen. I en kommende Krig mellem Frankrig eller Jugoslavien og Italien vil Parolen: »Kamp mod den reaktionære Fascisme«, komme til at spille samme Rolle. Bourgeoisiet i disse Lande vil udnytte Folkemassernes antifascistiske Stemning for at retfærdiggøre dets imperialistiske Krig« . . . »De kommunistiske Partier har ikke ofret tilstrækkelig Opmærksomhed for at afsløre disse Sofismer«.

Nej, de har i den Grad forsømt denne Opgave, at de nu er i første Række er med til at bedrage Arbejderne med Paastanden om, at Fascismen kan bekæmpes gennem en imperialistisk Krig. De kommunistiske Teser bliver i Øjeblikket revideret i Moskva, men i en Retning, der i betænkelig Grad nærmer sig den fascistiske Anskuelse. —

Til Abonnenterne af Ugebl. »Arbejdet«

De Abonnenter, der ønsker at fortsætte med Abonnementet paa det nye Maanedsblad, bedes meddele dette med Navn og Adresse til Bladets Kontor inden 1. April. Abonnementsprisen for Maanedsbladet bliver Kr. 3,00 aarlig eller Kr. 2,00 for Resten af 1933.

EKSPEDITIONEN,
Blaagaards Plads 21,
København N.

Ansvarlig overfor Presseloven
Alfred Mogensen
Brdr. Thøgersen